

‘Ruenkunnam เธอกลับมาแล้ว’

ที่ปกรหลุดยืมอบอุ้นออกมาประดับใบหน้าหล่อสุชุม เมื่อเห็น
แจ้เงตือนจากแอปพลิเคชันอินสตาแกรม หรือเรียกย่อๆ ว่าไอจี แจ้เง
เตือนถึงการกลับมาอย่างมีเอกลักษณ์ของไอจีชื่อ ‘Ruenkunnam’ หรือ
ที่พวกเขาเรียกติดปากว่า ‘เรือนคุณน้ำ’ ซึ่งมีไอคอนเป็นรูปขนมจีบ

ที่เรียกว่าการกลับมาอย่างมีเอกลักษณ์ คือการตามกตโลก์
รูปภาพของที่ปกรในช่วงสี่เดือนที่ผ่านมา หลังจากเจ้าของไอจี Ruen-
kunnam เจียบหายไปพักใหญ่

ถล่มความโลก์ ให้รู้ว่ามีคนเลิฟ

อันนี้เจ้าของไอจี Ruenkunnam บอกที่ปกรเอง ตอนทีคุยกันผ่าน
‘ไดเรกเมสเสจหลังจากเริ่มพูดคุยทักทายกันในช่วงแรกๆ

แล้วเจ้าตัวยังบอกอีกว่าการถล่มยอดโลก์แบบนี้ เป็นทริกอ้อย
ผู้ชายยังงให้ดูอลังการ

ไม่ใช่เพียงทริกในการกตโลก์แบบถล่มหลายให้เจ้าของไอจีรู้ตัว
แต่คอมเมนต์และแคปชันก็ต้องสื่อให้คนอื่นรู้ด้วยว่ากำลังถูกอ้อย

ซึ่งที่ปกรถูกทดลองโดยทฤษฎีนี้มาสี่ปีเต็ม

ที่ปกรเองก็ยังข้องใจว่าทำไมต้องไปใส่ใจกลเม็ดเด็ดพราย ขึ้น

ตอนการในการหว่านเสน่ห์ของอีกฝ่ายนัก ทำไม่ไม่ปลอกไอจี Ruenkunnam ไปเสีย กระทั่งลองค้นหาคำตอบให้ตนเองจึงได้คำตอบว่า เพราะ ไอจี Ruenkunnam คือหนึ่งในสี่ส่นของชีวิต ช่วยคลายเครียด เรียกรอยยิ้ม และเรียกเสียงหัวเราะให้เขา ไอจี Ruenkunnam ถึงอยู่คู่กับเขามาจนตอนนี้ เรียกได้เลยว่าผ่านร้อนผ่านหนาวมาด้วยกัน

ครั้งแรกที่เขารู้จักไอจี Ruenkunnam คือตอนที่เขาตื่นเข้ามาแล้วเจอการถล่มกดไลก์รูปภาพที่เคยอัปแบบผิดสังเกต เหมือนมีโรคจิตมาคุกคาม ตามด้วยโตเรกเมสเซจประกาศตัวอย่างเป็นทางการ

เรียน...

คุณ (ว่าที่) สามีนับถือ

นับตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป ฉันจะจีบคุณค่ะ

ด้วยความอยกานับถือ

Ruenkunnam

จากนั้นเขาก็ถูกราวีด้วยคอมเมนต์สื่อไปในเชิงสัมพันธ์ใกล้ชิด ออกจะสนิทสนมในทุกความเคลื่อนไหว ประหนึ่งเธอเป็นเหลือบไรในห้องนอน เขาทำอะไร เธอเป็นต้องแสดงตัวว่ามีส่วนร่วมด้วยเสมอๆ

Ruenkunnam แอบเอาโทรศัพท์ไปเล่นในห้องน้ำอีกแล้วใช้ไหมกลับไปนี่ต้องคุยกับแฟนแซนสักหน่อยแล้ว ชนจริงๆ #เมียมโน

Ruenkunnam บอกก็ที่ว่าอย่าอมข้าว เพราะมันน่ารักมากกก ใส่เครดิตภาพด้วยสิคะว่าแฟนแซนคนนี้ถ่ายเอง #เมียมโน

Ruenkunnam นอนซิวเฝ้าแฟนแซนว่ายนน้ำ ว่ายน้ำๆ ว่ายน้ำเข้ามาในใจแฟนแซนนี้เลย #เมียมโน

ช่วงแรกๆ ที่ถูกรุกหนัก เวลาที่เขาจะอัปเดตหรือโพสต์อะไรลง ไอจีต้องเขียนกำกับไว้ว่า ‘งดฝากร้าน’ เพราะนึกว่าอีกฝ่ายจะเข้ามา

ชายของ

แล้วไงเล่า ลางสังหรณ์เขาถูก!

เมื่อไอจี Ruenkunnam เข้ามาชายของจริง ๆ เริ่มจากชายขนมจีบ ต่อมาชายความมโน แล้วเริ่มแท็กชื่อเขาในภาพขนมทองหยิบ ขนมทองหยอด ขนมจีบ และขนมหวานทุกชนิดในไอจี Ruenkunnam

วันไหนอัปเดตภาพขนมก็บรรยายเชิงพรรณนาสื่อมาถึงเขา เกี่ยวกันผ่านคำบรรยายได้ภาพเลยทีเดียวนะ เช่น

วันไหนอัปเดตภาพถ่ายขนมชั้น

ขนมชั้น...ฉันรักคุณ #เมียมโน แคปชั่นจะเป็น @Thee_pak

วันไหนอัปเดตภาพขนมทองม้วนก็จะบรรยายเก๋ๆ ว่า

ขนมแค่ทองม้วน แต่ฉันอยากชวนคุณมาเป็นทองแผ่นเดียวกัน #เมียมโน @Thee_pak

วันไหนอัปเดตขนมจ่ามงกุฎก็บรรยายว่า

จ่ายังมีมงกุฎ ส่วนมนุษย์อย่างฉันยังมีคุณ #เมียมโน @Thee_pak

และภาพขนมลูกชุบ ที่ปกรจ่าคำบรรยายได้ชื่นใจ แม้ไม่ได้โปรดปรานขนมชนิดนี้สักเท่าไร

ชุบยังมีลูก แล้วเมื่อไหร่ลูกของเราจะมา #เมียมโน @Thee_pak

และอีกมากมายจนเพื่อน ๆ เรียกเขาว่า ‘ว่าที่สามีของเรื่อนคุณน้ำ’ เพราะไอจีนี้มาหยอด มาอ่อย และมาจีบอย่างเปิดเผยในช่วงตลอดสี่ปีที่ผ่านมา จนคุ้ยสนิทสนมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มเขาเป็นอย่างดี มีเสียงแจ๊สเตือนแอปพลิเคชันที่ที่ปกรเพิ่งโพสต์รูปไปเมื่อไม่กี่วินาที ซึ่งเป็นภาพกาแฟพร้อมแคปชั่น #goodthinkforme

ชายหนุ่มมีร็อนเลื่อนอ่านคอมเมนต์ได้โพสต์นั้นโดยแทบไม่รู้ตัว

Ruenkunnam ตื่นทำไมไม่ปลุกละคระคะที่รัก #นี่เมียเอง #เมียสายมโนล้วนๆ #ผู้หญิงบ้านๆ สวยไม่มาก แต่หวานเวอร์

ผู้หญิงสมัยนี้หาความเป็นกุลสตรีไม่มีเลยจริงๆ

ชายหนุ่มมอมยิ้มน้อยๆ พร้อมสายหน้าเพราะคอมเมนต์ที่แสดงความสนิทสนมเป็นส่วนตัว แทบจะดูไม่มีเล่ห์เหลี่ยมอะไร เหมือนไม่ได้อ่านทฤษฎีการอ่อยผู้ชายมาจากโลกออนไลน์ที่มีแจกกันให้เคลื่อนตามอินเทอร์เน็ต อย่างที่เจ้าตัวมักบอกเข่าว่ามันเป็นทริก มันเป็นกลยุทธ์ เป็นกลอุบายเอาไว้ดักหนุ่ม

เพราะเขาสังเกตว่ามีหลายคอมเมนต์ในไอจีเขามักจะคอมเมนต์อะไรที่ชวนให้เขาอยากตอบ หรือคอมเมนต์เป็นเชิงคำถามเพื่อให้มีผู้ตามเข้าไปตอบ เช่น

กาแพยี้ห้ออะไรคะ

แก้วนี้ซื้อจากที่ไหนเอ่ย สวยดี

ภาพนี้สวยดี เอากล้องไหนถ่าย

แต่เขาดันมาสะดุดที่คอมเมนต์ของไอจี Ruenkunnam ทุกครั้งไป ตอนแรกสะดุดใจในความมโนที่ไม่ต้องให้ใครมาบอกว่ากำลังอยู่ในห้วงฝัน เพราะเขียนกำกับเอาไว้หลังจากมโนพรั้าเพื่อเป็นตัวอักษรว่า #เมียมโน เสมอๆ

และในตอนนั้นเอง เหมือนนัดหมายกันเอาไว้ ใ้เพื่อนตัวดีที่ไม่เคยตื่นเช้า แกรมไม่แม้แต่จะกดไลก์รูปเขากลับรีบไปคอมเมนต์ได้ตอบกับ 'เมียมโน' ของเขาแทน แสดงความคุ้นเคยจนน่าหมั่นไส้

Navapon @Ruenkunnam ^{ฟื้นคืนชีพแล้ว}

Phanwises @Navapon เขาเรียกว่าเคลมเร็วไว้ย!

Ruenkunnam @Navapon @Phanwises พี่นา พี่วี่อย่ามาคอมเมนต์ เดี่ยวสามีหึง ยิ่งหวงๆ อยู่

Thee_pak @Navapon @Phanwises 555 เวิร์กกรรมมีจริง

สี่ปีนี่เพื่อนเขาอย่างฉนวนพลกับพันวิเศษพยายามอธิบายว่าไม่ได้ชื่อ นา กับวี่วี่ แต่สุดท้ายก็ถูกเรียกพี่นากับพี่วี่ของหนูน้ำอยู่จำไป

ซึ่งชื่อเรียกน่ารักนั้นช่างขัดกับตัวหนา หน้าหนึ่งๆ ของพวกมันนัก
ไอ้พี่วี่วี่ที่ Ruenkunnam เรียกนั้นทำไร้ซา ตากแดดตัวดำ หนาล้ากว่า
เขาถึงสองเท่า

ส่วนพีนามาแม้จะเป็นผู้บริหารบริษัทหลอดไฟเจ้าใหญ่ที่ผิวขาว
เหมือนกินหลอดไฟมา มันก็ไม่ได้น่ารักจุ่มจิมโก๊ไล้เคียงกับคำว่าพีนามา
เพราะมันทั้งนี้ทั้งนี้ ทั้งเฮี้ยบ เข้าโรงงานแต่ละที คนงานแทบอยากกลืนใจ
ตายหนีความดูของมัน

เวลาพวกเขาสามคนอยู่ด้วยกันยังมีคนสงสัยเลยว่าคุยเรื่องอะไร
กัน ประชุมวิชาการหรือเปล่า ถึงได้หน้าหนึ่งออกจะเป็นทางการอยู่ตลอด
เวลา หรือคุยโครงการตึกพันล้าน เพราะหน้าไม่ได้หลุดเก๊กขริมสักคน

คิดแล้วรอยยิ้มน้อยๆ บนหน้าหล่อของทีปกรก็กว้างขึ้น ก่อน
หลุดหัวเราะออกมา ทีปกรคิดว่าเขานี้ช่างตึกกว่าทุกๆ เข้าที่ผ่านมา ลด
สายตาลงมองไอคอนรูปขนมจีบ ไอคอนประจำตัว Ruenkunnam จ้อง
มองอย่างลึกซึ้งอยู่ครู่ใหญ่

จริงๆ ทีปกรไม่ใช่พวกชอบอัปรูปแล้วมานั่งไล่ดูคอมเมนต์ หรือ
ว่ายอดไลก์

แต่เพราะทุกครั้งที่มีข่าวว่าเขาคบหาใครเมื่อไร ไอ้จี่ Ruenkunnam
จะไม่มีเคลื่อนไหวเหมือนหยุดเล่นไปสักพัก จนกว่าจะมีข่าวว่า
เขาเลิกรักกับคนรักในขณะนั้น การถล่มไลก์รูปภาพก็จะแจ้งเตือนถี่ๆ
ตามด้วยคอมเมนต์แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของปนฮาจะเริ่มกระหน่ำ
และขนมหวานหน้าตาต่างๆ จะถูกโพสต์ลงในไอจีของเธอพร้อม
คำบรรยายเกี้ยวหนุ่ม และลงท้ายด้วยการเท้กหาไอ้จี่เขาเป็นปกติ

ทว่าความสัมพันธ์เหล่านั้นมีอยู่แค่เพียงในไอจี

แม้การตอบโต้จะออกจะส่วนตัว อีกทั้งเพื่อนฝูงรับรู้ว่าสนิทสนมจน
ออกจะเกินงามในบางครั้งด้วยซ้ำไป จนเมื่ออย่างทัศนาก็ถาม ทั้งมี
นักข่าวเอาไปทำข่าวเป็นข่าวครึกโครมอยู่ช่วงหนึ่ง จนเขาต้องออกมา

ให้สัมภาษณ์ว่าเป็นการเล่นสนุกของกลุ่มเพื่อน ไม่มีอะไรมากกว่านั้น จากเหตุการณ์นั้นคนเลยรับรู้อย่างเงิบๆ ว่าไอจี Ruenkunnam เป็นเพื่อนกับ ทีปกร ศิริรังสรรค์ ประธานและประธานบริหารกลุ่มธุรกิจ เซ็นที ซึ่งมีธุรกิจเครื่องสำอางค์ทางสรรพสินค้า ที่อยู่อาศัย และลงหุ้น ในอีกหลายธุรกิจ

และเพราะความสัมพันธ์จากการตอบโต้หยอดเล็กหยอดน้อย แสดงความหวงนิด ห่วงหน่อย กระทบไตแรกเมสเซอร์หากันบ้างนานๆ ครั้ง ทีปกรเลยนัดอีกฝ่ายมาพบ ทว่าขนาดเขาอมลดอีโก้ลงขนาดเจอก่อน แต่ก็จบลงด้วยการที่อีกฝ่ายหายไปนานหลายเดือน จนเขามีข่าวคบหากับนางเอก นางแบบ หรือลูกท่านหลานเธอ หรือคนอื่น ๆ คบแล้วเลิกวนลูปไปอยู่แบบนี้ ทว่าทุกครั้งที่เลิกกับสาว ๆ ไอจี Ruenkunnam จะกลับมาเสมอๆ

เขาไม่เคยเห็นหน้า ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายหน้าตาเป็นอย่างไร เป็นผู้หญิง หรือว่าเป็นผู้ชาย สันนิษฐานเอาจากการได้แรกเมสเซอร์ตอบโต้กันว่าเป็นผู้หญิง

ทีปกรก็ไม่ใช่ว่าจะมาหาสาวเอาตามสื่อโซเชียลหรอก แต่ทริกในการเข้ามาตีสนิทในไอจีจากอีกฝ่ายช่างมีเสน่ห์ยิ่งนัก รู้จักรุก รู้จักถอย ก่อทวนใจเขามากๆ อย่างน้อยถ้านัดพบหน้ากันแล้วไม่คลิกก็คบเป็นเพื่อนกันไป เพราะถึงยังไงอีกฝ่ายก็เข้ากับเพื่อนเขาได้ดี ส่วนตัวเขาเองก็ไม่มีปัญหาที่จะมีเพื่อนหญิง สาวสอง หรือผู้ชายเพิ่มมาอีกสักคน แต่เจ้าของไอจี Ruenkunnam ไม่ยอมสานสัมพันธ์ด้วย

คิดแล้วทีปกรก็สายหน้าอย่างระอาความสัมพันธ์ในโลกออนไลน์เหล่านี้ แล้วเดินกลับเข้าไปในห้อง ผ่านโถงนั่งเล่น ผ่านห้องนอน เข้าสู่ห้องแต่งตัว จัดการธุระส่วนตัวบนคอนโดสุดหรูหนึ่งในเครือธุรกิจที่เขาดูแลเรื่องที่อยู่อาศัย

หลังจากเจ้าของเรือนร่างสมส่วนอย่างคนดูแลสุขภาพมาเป็น

อย่างดีอาบน้ำ แต่งตัว เลือกสวมสูทสีเทากระชับเรือนกาย เน้นรูปร่าง
กำยำ แลดูเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแล้ว เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น
ทำให้เขาสลดทรวงในหัวเรื่อง Ruenkunnam ออกไปได้

“ลูกที่ป้อออกมาหรือยังคะลูก” เสียงทัศนารู้เป็นแม่ดังมาตาม
สาย เริงที่ปกรตั้งแต่โทร. มาปลุกเมื่อตอนเช้ามีด ด้วยกลัวลูกชายเพียง
คนเดียวลืมนัด

“กำลังออกครับ”

แม้จะไม่สาย แต่ไม่วายมีเสียงบันแสนน่ารักของผู้เป็นมารดา
ดังมา ทำให้ที่ปกรพอรู้สึกว่าได้ตัวคนเดียว

“งานเขาจะเริ่มในอีกไม่กี่นาทีนี่แล้วนะคะ ทำไมผู้บริหารถึงช้า
นัก”

“วันนี้ผมพักที่คอนโดครับแม่ ส่วนอยู่อาศัยที่ติดโรงแรมและห้าง
สรรพสินค้า ลงจากนี้ผมสามารถเดินเข้าโรงแรม ตรงเข้าห้องจัดงาน
ได้เลย”

ที่ปกรหยิบนาฬิกามาสวมตรงข้อมือ เป็นอันเสร็จขั้นตอนความ
เนี้ยบที่ดูหล่อและแพงมาก ดวงตาคมกริบสำรวจตัวเองในกระจก แล้ว
ต้องยอมรับอย่างพอใจว่าเขามันช่างดูดีมีเสน่ห์จริงๆ

ทุกที่วันหยุดที่ปกรจะมีเวลาพักผ่อนตัวเอง ยกเว้นวันหยุด
สัปดาห์ที่ต้องตื่นไปร่วมงาน เพราะโรงแรมในเครือที่ปิดปรับปรุงไป
ก่อนหน้านี้จะเปิดให้ใช้บริการ ทัศนารู้ถือโอกาสนี้จัดงาน ‘ทรรศนา
รัตนโกสินทร์’ ขึ้น เพื่อให้เข้ากับรูปแบบการตกแต่งสไตล์ไทยๆ ของตัว
โรงแรม เลยเน้นการออกร้านจัดกิจกรรมเป็นแบบย้อนยุค

แต่ที่แม่ของเขาตื่นเต้นและตื่นใจมากกว่าการเปิดงานคือ

...

“วันนี้คุณแม่นัดหนูกุลสตรี หลานคุณประไพเพื่อนคุณแม่ที่
คุณแม่เคยเล่าให้ลูกที่ปฟังใจคะ ว่าหลานเขาไปเรียนออกแบบที่ต่าง

ประเทศ ตอนนีเขากลับมาแล้ว เพิ่งจัดแพชั่นโชว์ไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
นี่เอง’

หลังเขามีข่าวเลิกกับแฟนสาวคนล่าสุดไป ท่านก็รีบทำหน้าที่
เป็นแม่สื่อแม่ชักนัดดูตัวกับลูกหลานเพื่อนสนิทให้ทันที ไม่เคยปล่อยให้
โอกาสให้เขาได้ว่าง ทั้งที่จริงเขาก็ไม่เคยโสดจริงสักที ถึงแม้จะไม่ได้
คบใครเป็นแฟน ก็ยังมีคบหากันเพียงเรื่องบนเตียงบ้าง

‘สรุปคือ...แม่อยากได้ที่ลูกสะใภ้อีกคน’

ที่บอกแบบนี้เพราะว่าตอนนี้ที่ปรกรอายุสามสิบหกแล้ว ปีหนึ่งๆ
คบสาวเยอะกว่าเที่ยวต่างประเทศเสียอีก คิดเล่นๆ เอรารายชื่อสาวต่อ
จากนี้คงถึงเมืองจีนได้ ทศนาเลยคาดหวังว่าปีนี้ลูกชายจะได้ลงหลัก
ปักฐานเสียที

‘จะสี่สิบแล้วนะคะลูก ทำเป็นเล่นไป คบหาจริงจังเอาสักคน
เถอะ’

และเพราะคำแนะนำของแม่นี่ละที่ทำให้ที่ปรกรไม่เคยจะขัดใจ
การนัดดูตัวของแม่สักครั้ง แม้สาวบางคนแม่เน้นดีให้ก็เคยเจอกันในฉบับ
มาก่อน เคยขึ้นเตียงผ่านสังเวียนกันมาบ้าง เขาก็เพียงทำตัวเรียบร้อย
อยู่ในโอวาทของแม่ แต่ก็ขีดเส้นให้ชัดเจนว่าถ้าคบกับเขาต้องอยู่ตรง
จุดไหน เอาให้สะดวกใจทั้งทางฝ่ายแม่ ฝ่ายหญิงสาว รวมทั้งฝ่ายเขา
ด้วย ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยคบใครได้ยาวนานจนอยากแต่งงานด้วย
จริงๆ สักคนเดียว

...

“ลูกที่ไปๆ ทางนี้คะ”

ที่ปรกรหยุดปลายเท้าในรองเท้าหนังขัดจนขึ้นเงา กวาดตาดู
คมกริบไปทั่วงานจัดเลี้ยง ผู้คนส่วนมากในงานสวมใส่ชุดไทย ขณะที่
เขาแต่งชุดสูทมาเต็มยศเสียนี้

ชายหนุ่มก้าวเดินไม่ช้าไม่เร็ว ทว่าทุกอย่างก้าวเต็มไปด้วยความ

มันใจ ตรงไปหากลุ่มของทัศนฯ ด้านข้างผู้ใหญ่ทั้งสองมีสาวสวยในชุดไทยแบบผ้าแถบเกาะอก อวดเอวบางและหัวไหล่ขาวเนียน นุ่งผ้าถุงสีทอง อีกฝ่ายเห็นเขากวาดสายตามองก็ยิ้มให้ มองอย่างเปิดเผยไม่เคอะเขิน ซึ่งถูกใจที่ปกรทีเดียว

ชายหนุ่มยกมือไหว้ทัศนฯและประไพพร้อมส่งรอยยิ้มเป็นกันเอง แล้วส่งยิ้มสุภาพไปที่หญิงสาวนางนั้นด้วย

“ไม่เจอกันนานเลยนะทีป ป้าเจอเราครั้งสุดท้ายก็งานอะไรที่น่าจะหลายปีแล้ว”

เขาเองก็จำไม่ได้หรอกว่าเคยเจอประไพไหม เพราะแม่น่ะเพื่อนเยอะมาก ซึ่งอาวูธในการต้อนรับบรรดาเพื่อนแม่ที่เขาอาจรู้จักแต่ลืมหรือไม่รู้จัก คือรอยยิ้มอันทรงประสิทธิภาพ

“คนนี่เขางานยุ่งคะ ขนาดคุณแม่อยากเจอหน้ายังต้องนัดล่วงหน้าเลย จริงไหมคะลูกทีป” ทัศนฯหันมาถามลูกชายเสียงติดจะคุ้นิดหนึ่ง แต่ด้วยความที่ท่านเป็นคนเนื้อเสียงหวาน หน้าตาออกจะอ่อนโยน ลูกชายเลยไม่เคยจะกลัวจริงจังสักที

ทีปกรยิ้มสุภาพอีกครั้ง อยากให้ทัศนฯเข้าใจเรื่องสักที เลยข้ามหัวข้อสนทนาพวกนั้นไปด้วยการหยุดสายตาดำจ้องอยู่ที่หญิงสาวแสนสวยเปรี้ยวเซ็ดฟันตรงหน้าอย่างเปิดเผย จนทัศนฯต้องดึงแขนเสื้อปรางลูกชาย ทีปกรก็เพียงส่งยิ้มทะเล้นให้แม่ ท่านเลยส่งค้อนให้ลูกชายวงใหญ่ ก่อนแนะนำให้ลูกชายรู้จักกับอีกฝ่ายอย่างเป็นทางการ

“นี่หนูกุลสตรีหลานป้าประไพเขา หนูกุล นี่ทีป ลูกชายคุณป้าเอง”

“สวัสดีครับน้องกุล”

การทำความรู้จักที่ทีปกรทำจนเป็นขั้นตอนเริ่มจากส่งยิ้มให้ก่อน ดูว่าอีกฝ่ายมีปฏิกิริยาอะไรกับรอยยิ้มของเขาไหม ถ้ามีก็เริ่มยื่นไมตรี ตามด้วยพูดคุย ถ้าเข้ากันได้ก็ไปต่อ ดูเหมือนร่างกายเขาถูก

ตั้งโปรแกรมให้รับมือการจัดการหาคู่ดูตัวของแม่ได้อย่างดีเยี่ยม และสาวสวยแสนมั่นใจอย่างกุลสตรีก็ดูจะเข้ากันได้ดี

“เสียดายจังเลยนะครับ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วพี่ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหนมาถึงไม่ได้ไปงานเปิดตัวแฟชั่นโชว์ของน้องกุล”

“มันเป็นการเปิดตัวทดลองตลาดเท่านั้นค่ะ ต้องดูความต้องการของฝั่งนี้ก่อน อีกสามเดือนจากนี้ถึงจะเป็นการเปิดตัวจริงๆ จะเชิญสื่อมวลชน รวมถึงเซเลบไปร่วมด้วย ถึงคราวนั้นพี่ที่ปีก้อย่าลืมไปร่วมงานนะคะ กุลขอเชิญล่วงหน้าเลย พอวันงานจะส่งการ์ดไปให้เป็นการอีกที”

กุลสตรีและที่ปกรเดินเคียงคู่อยู่ด้านหลัง ทิ้งห่างจากทัศนาศและประไพเล็กน้อย เพราะหญิงสูงวัยสองคนต้องเดินไปทั้กทายคนในงานปล่อยหนุ่มสาวให้ทำความรู้จักกันไป จากสายตาของทุกคนในงานก็พอสรุปได้แทบเป็นเสียงเดียวกันว่าสองคนนี้เหมาะสมกันมากขนาดไหนหนุ่มก็หล่อ สาวก็สวย

เฝียะ!

ขณะที่ปกรและกุลสตรีเดินชมงานทรรศน์รัตนโกสินทร์ผ่านตรงเวิร์กชอปกิจกรรมทำขนมไทย เสียงฝ่ามือหนาฟาดลงบนหลังมีอนุ่มนึ่ม ไม่ได้ดังเพียงสติครูผู้สอนหน้าหวานอย่างนั้นทันพินหรือครูพี่หนามยังตั้งสายตาทั้งที่ปกรและกุลสตรีที่มองผ่านแผงขนมไทยในตอนแรกกลับมามองยังการลงไม้ลงมือเมื่อครู

“ไอ้พินท์ นี่น้องนะ”

นันทันพินในชุดเซฟเสื้อขาว สวมหมวกคลุมผมเรียบร้อย ดวงหน้าเล็กๆ แลดูสวยหยด ผิวหน้าดูใสกระจ่างปราศจากเครื่องสำอางกำลังเอ่ยตัดพ้อ ทั้งทำหน้าอ้อนน่ารักสมตัว

“เพราะเป็นแก๊ง ถ้าเป็นนักเรียนคนอื่น ฉันจะตีทำไมให้เจ็บเนื้อ

เจ็บตัว”

พี่ชายมาดูที่มีใบหน้าหล่อเหลาเอาการสวมเสื้อผ้าฝ้ายสีออกม่วง รวบผมยาวสลวยเอาไว้ด้านหลัง กำลังชี้นิ้วไปที่ลูกชุปในมือน้องสาว คือนัทรหรือครูพีเน็ทท์

“หลักใหญ่หัวใจสำคัญของการทำขนมลูกชุปคืออย่าใจลอย พอเห็นผู้ชายหล่อเข้าหน่อยก็ทำเป็นมือไม้อ่อนเหมือนอย่างครูพีหนามเนียใช้ไม่ได้ เดียวปั้นลูกชุปเซอร์รี่เป็นลูกมะนาวเอาได้”

“แล้วแถวนี้มีใครหล่อบ้างเล่า ส่วนมากถ้าหล่อก็มักไม่ค่อยว่าง ออกหักไม่ถึงสามนาทีกี่หาสาวมาตามใจได้แล้ว”

นั่นทีนินพินเอ่ยกระแทกกระทั้น มือเรียวยาวเด็กสาวผ่องดูน่าสนใจกว่าส่วนผสมลูกชุปที่เริ่มถูกนวดแรงๆ แล้วปั้นอย่างใสอารมณ์

“เอาเข้าไป ครูพีหนามครับ ช่วยเบามือนิดหนึ่ง นี่ไม่ใช่การนวดแบ่งทำบะหมี่ นี่มันลูกชุปครับคุณ” นัทรยังคงตามจับผิदन้องสาวไม่เลิก ดูได้เป็นดู ตีได้เป็นตี

“รู้่น่า!”

น้องสาวตอบเสียงเหวี่ยงนิดๆ ไม่กล้าทำเสียงดังกว่านั้น เพียงพี่ชายสวนมามียาวแฉ่ววันนี้

“รู้ก็เบาสิครับ” พี่ชายยังตามกัดไม่เลิก

คนถูกดูซ้อนสายตาบอกความไม่พอใจขึ้นมองมาที่ที่ปกรครูหนึ่ง ก่อนก้มลงสนใจสาธิตการทำลูกชุปเซอร์รี่สีแดงสดแบบเดียวกับที่วางอยู่ในถาดไซร์หน้าร้าน

นักเรียนที่มาเวิร์กชอปทำขนมแอบหัวเราะสองพี่น้องที่เข้ากันได้ดี เรียกว่าจิกกัดกันตั้งแต่เริ่มสอนจนตอนนี้

จากนั้นนินพินก็ไม่กวนประสาทพี่ชาย ตั้งใจจดจ่อกับงานตรงหน้า โดยพี่ชายเดินดู คอยให้คำแนะนำ และบางทีก็ถือโอกาสจับมือสอน หรือจะเรียกว่า ฉวยโอกาสอ่อยหาเด็กเข้าคลาสเรียนของ

ที่ร้านก็ได้

“แบบนี้ถูกไหมคะครูพี่นัทธ์”

คนถูกฉวยโอกาสก็แก้มองทำซื่อไปอีก ทำเสียงเล็กเสียงน้อย เห็นแล้วนั้นพันพินถึงกับถอนหายใจ และเริ่มเฝ้าสะแอมองการอ้อยสาวของพี่ชายที่ทำเอาตารางสอนทำขนมแน่น และยาวเหยียดตลอดเดือนแถมงานโฮเวิร์ดัว ออกร้านก็เยอะขึ้นทุกวัน ทั้งหมดนั้นเพราะทริกการอ้อยของนัทธ์ อ้อยจนนักเรียนหน้ามีดชื่อคลาสเรียนมันทุกคลาสที่เปิดสอน แม้แต่ไพรเวตคลาสที่แพงแสนแพงก็บู๊ใส่ตารางไว้

แล้วยังไงล่ะที่นี้ รับงานสอนทำขนมฟรีที่มหา’ลัยไว้ก็ต้องไล่น้องสาวไปสอนแทน พี่ชายอ้อยที่สะเพื่อนมาถึงความสุขสบายของน้องด้วยนั้นพันพินอยากร้อง ‘อื๋อหยังวะ!’ ดังๆ เพราะความมกเงินและงกงานของพี่ชายซะเหลือเกิน

“ช่วงนี้ร้านเพียงพอดีบายเรือนคุณนัทธ์กำลังดังเชียวคะ กูลเห็นเดินสายออกทีวีเป็นว่าเล่น” กูลสตรีเอ่ยแนะนำ ออกอาการปลื้มอย่างเห็นได้ชัด

ที่ปกรเงยหน้าขึ้นมองชื่อร้านครู่หนึ่งพลางขมวดคิ้วพึมพำออกมา “เรือนคุณนัทธ์กับเรือนคุณน้ำ บังเอิญไปไหม”

เขาหันไปมองกิจกรรมเวิร์กชอปทำขนมไทยอีกครั้งอย่างขงใจ รู้สึกว่าเมื่อครูพี่ชายจะเรียกน้องสาวว่าอะไรสักอย่าง น หนูๆ นี้ละ ชื่อ ‘นาก’ มั้ง เขาเองก็ฟังไม่ชัด เพราะตอนนั้นบังเอิญประสานสายตาเข้ากับสายตาไม่พอใจของแม่หนูขนมหวานเข้าพอดี ซ้ำคำพูดคำจาของเจ้าหล่อนก็ราวกับประชดประชันใส่อย่างกับรู้จักเขาดี

ที่ปกรไม่ได้ร้อนตัวเพราะคำกระทบกระเทียบเหล่านั้น เขาคบผู้หญิงที่สะคน เมื่อเลิกจากคนหนึ่งก็คิดว่าตนเองมีสิทธิ์คบใครอื่นได้ไม่มัวไปจมปลักกับเรื่องที่จบไปแล้ว หรือถือเป็นอารมณ์ ไม่อย่างนั้นแม่เขาคงไม่ร้อนใจเที่ยวจัดงานนั้นจัดงานนี้เพื่อจับคู่ให้เขาหรอก

“คุณหนานน้องสาวเขาก็หน้าตาดี กุลเคยติดต๋อไปขอน้องสาว เขาให้มาร่วมเดินแบบด้วย แต่ช่วงนี้เขาดังทั้งพี่ทั้งน้อง รับงานเยอะ จนปลื้กตัวมาไม่ได้ งานทรรศนารัตนโกสินทร์ถือว่าโชคดีมากเลย นะคะที่คุณป้าสามารถเชิญร้านนี้มาเปิดงานที่นี่ได้”

‘ชื่อหนานหรือกหรือ’

ที่ปกรทวนชื่อนั้นอย่างสนใจ มองคุณครูสอนทำขนมหวานอีก หนนพลางเอ่ยขอโทษขอโพยอีกฝ่ายในใจที่หลงนึกว่าชื่อ นาก ยิงอยู่ใน บรรยากาศไทยๆ ชวนให้เขาอดคิดเคลิ้มไปถึงแม่หากพระโขนงไม่ได้

“เขาดังขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ถ้าเรื่องความดัง กุลก็คงตอบได้ไม่เต็มปาก แต่ถ่าเรื่องรสชาติ ขนมพูดได้เต็มปากว่าอร่อยมาก แถมหน้าตาขนมสวยน่ารักน่ากิน ที่สำคัญเจ้าของร้านเขาหน้าตาดีทั้งพี่ชายทั้งน้องสาว ร้านของเขาก็ เก๋มากเลยนะคะ ไม่ได้มีดีแค่ขนมหวานอย่างเดียว มีอาหารคาวสูตร ในวังด้วย คุณป้ายังบอกเลยว่าอร่อย เห็นว่าเปิดร้านเป็นเรือนไทย อยู่ใจกลางกรุง”

ที่ปกรอดไม่ได้ที่จะหันไปสำรวจหน้าตาของพี่น้องคุณั้นเจียบๆ ตอนแรกเห็นว่าแม่หนูน้อยขนมหวานหน้าหวาน ขนาดมองผ่านๆ ยังรู้ ว่าหน้าหวานเหมือนขนมพวกนี้ แต่เมื่อพิศมองดีๆ ก็คงต้องบอกว่าสวย หน้าหวาน ตากลมโต จมูกนิด ปากหน้อย แต่ดูเด็กมาก ไม่ใช่สไตล์ที่ เขาชอบ ก่อดึงสายตากลับ

“เขามีให้ลองชิมด้วยนะคะพี่ทีป ลักหน้อยใหม่” คนชวนดู กระทือรื้อรัน แถมใช้ช้อนตักขนมใส่ปากไปแล้ว ก่อนจะจิ้มขนมชิ้นหนึ่ง มาให้เขาลองดู

“พี่ไม่ชอบขนมหวาน”

“ก็กุลเห็นพี่ทีปเอาแต่จ้องมองน้องสาวเจ้าของร้านเสียตาค้าง แบบนี้ ลองหน้อยนะคะ หน้าตาเขาดี ขนมเขาก็ดีด้วย”

กุลสตรีคะยันคะยอด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง ปากก็เคี้ยวตุ้ยๆ แลดูสนุกกับการกินมาก ต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เขาเคยควงด้วยที่ห่วงสวย ห่วงรูปร่าง หรือห่วงภาพลักษณ์มากจนหมดความเป็นธรรมชาติไป

“น้องเขาก็ไม่ได้หน้าตาดี อู๊ป!...”

เอื่อยยังไม่ทันจบ หัวไหล่ก็ถูกชนจนร่างสูงผงะ หันไปเห็นคนดูกว่า ‘ไม่ได้หน้าตาดี’ ยืนหน้าบอกรับไม่รับ ดวงตาคู่สวยบอกรับไม่พอใจฉายชัด

แม่หนูน้อยที่เมื่อครู่สวมบทบาทครูตอนนี้สวมเสื้อยืดสีขาวพอดีตัว นุ่งกางเกงยีนรัดๆ อวดขายาวเรียว รับกับผ้าใบสีขาว แลดูขาวสว่างไปทั้งตัว

“ขอโทษที่หน้าตาไม่ดี” เสียงเล็กน่าฟังสวนออกมาพร้อมตะโกนข้ามไหล่ที่ปกรไปอย่างไม่แยแสว่านี่คือลูกเจ้าของงานวันนี้

‘อะไรวะ! แค่คิดว่าเธอเข้ากับยุคมากจนเผลอเรียกนากเข้าหน่อย ว่าไม่สวยนิด ถึงกับไม่พอใจเลยหรือ’ ที่ปกรทบทวนซ้ำๆ กับตนเอง

“พี้นท์ หนามไปมหา’ลัยแล้วนะคะ นัดทำงานกลุ่ม จะมาช่วยอีกที่ตอนช่วงหัวค่ำ”

ว่าแล้วก็สะบัดหน้าหวานหยดมามองที่ปกรและกุลสตรีอย่างไม่พอใจ ก่อนจะสะบัดกระเป๋าเป้เฉี่ยวหน้าหล่อของอีกคน โชคดีที่ที่ปกรหลบได้ทัน แล้วเจ้าของร่างผ่องพรรณก็เดินออกจากหน้าร้านไป ไม่หันมาขอโทษเขาสักคำ

“กินน้ำตาลเยอะหรือไง ถึงดูจริงๆ”

เสียงตะโกนที่ข้ามหัวที่ปกรไปตั้งสายตาสองหนุ่มสาวกลับมาที่เจ้าของร้านหนุ่มหล่อที่ดูสุขุมเหมือนหลุดมาจากหนังไทยย้อนยุค ดูหล่อแล้วยังสุภาพอีก

“ขอโทษแทนน้องสาวด้วยนะครับ เห็นหน้าหวานๆ แบบนั้นแต่ดู สงสัยกินน้ำตาลเยอะไปหน่อย ต่อไปผมจะย้ายให้ไปเฝ้าบ้านแทนมาทำขนมแล้ว”

นัทร้ทำสะแอดดูไล่หลังน้องสาว ก่อนจะหันเห็นสองคนตรงหน้าส่งยิ้มหวานๆ ให้กุลสตรีเป็นรอยยิ้มหากิน แต่ไม่คิดจะจับ เพราะเห็นว่ามากับคู่รักข้างกาย

“ขนมมีหลายชนิด ค่อยๆ ลองดูนะครับ ถ้าสนใจจะลงเรียนก็ลองสอบถามคลาสเรียนกับน้องพนักงานทางนั้นได้เลย อ้อ มีคลาสเรียนสำหรับเจ้าบ่าวเจ้าสาวด้วยนะครับ หรือสนใจจะสั่งขนม นี่ครับนามบัตร”

นัทร้ยื่นนามบัตรให้ทั้งคู่ ก่อนจะผละกลับไปจุดสอนทำขนม หลังจากครูที่หนามสอนไปแล้ว คราวนี้นักเรียนกำลังลงมือเคียววุ้นเพื่อนำถั่วกวนที่ปั่นซุบสีแล้วมาซุบวุ้น

“กุลเพ็งรู้ณะคะว่าน้องหนามเขายังเรียนอยู่ ตอนออกกล่องน้องดูโตเป็นผู้ใหญ่กว่านี้มาก”

ที่ปกรไม่ได้เอ่ยอะไร ยกมือลูบหัวไหล่ที่ถูกกระแทก กลิ่นหอมหวานๆ ยังกรุ่นติดเสื้ออยู่ ก่อนจะยึดนามบัตรใส่กระเป๋า บอกตนเองเจียบๆ

‘คงต้องดน้ำตาลบ้างแล้ว ไม่งั้นดูแบบนี้ ไม่ไหวๆ’

2

สองเดือนมานี้ความถี่ในการอัปเดตในไอจีของทีปกรดู ผิดแผกไปมาก จากที่เมื่อก่อนอัปเดตหรือโพสต์อะไรอย่างมากสัปดาห์ ละครั้ง หรือสองสามวันอัปเดตครั้ง แต่ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาเขา อัปเดตทุกวัน วันละหลาย ๆ หน

ถ้ามีใครถามว่าเขาติดโซเชียลหรือเปล่า ทีปกรก็บอกได้เต็มปาก ว่าเขาไม่ได้ติดโซเชียลขนาดนั้น

เพียงแต่สองเดือนมานี้ไอจี Ruenkunnam หายไป ไม่คอมเมนต์ ไม่อัปเดต คนโหยหาจนเรียกว่าเสพติดคอมเมนต์อ้อยปนฮาเลยอัปเดต ถึขึ้น เมื่ออีกฝ่ายจะเข้ามาคอมเมนต์หรือว่ากดไลก์ หรืออะไรก็ได้ที่ ทำให้พอหวนคิดถึงความแสบสันและก้ำกั้นจากคอมเมนต์ต่างๆ แล้ว ยิ้มออกมาได้ในวันที่ยุ่งทั้งวัน

ยอมรับก็ได้ว่าเขาอยากได้ช่วงเวลาเหล่านั้นกลับมา

ทีปกรเลยอัปเดตไอจีเข้า เทียง บ่าย เย็น ดึก แทบจะทุกลมหายใจ แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวใดๆ

และคอมเมนต์จากคนอื่นๆ ช่างได้โพสต์ของเขาก็ไม่น่าสนใจ มากนัก

“ช่วงนี้ติดโซเชียลงั้นสิไอ้ถีบ”

ณวพลร้องทักทันทีที่เข้ามานั่งที่นั่งประจำในลานจ๊านแอนด์บาร์ ชั้นสี่สิบห้าของโรงแรม Bangkok Sirirungson Hotel โรงแรมหนึ่งในเครือของทีปกรที่มีวิวดี บรรยากาศแจ่มๆ

“เดี๋ยวฉันถือเลยไอ้คุณพีนานา” ทีปกรสวนกลับพร้อมแค้นยิ้ม ยียวนใส่หน้าเพื่อน เพราะรู้ว่าจุดอ่อนเดียวที่เอาเพื่อนอยู่คือชื่อ ‘พีนานา’

“ไอ้ทีปๆ แกอย่ามาทำเหมือนเด็กแกเหนื่อยเลยวะ ฉันบอกว่าคุณไม่ได้ชื่อชื่อนานา มันก็เรียกฉันพีนานาๆ อยู่นั่น”

ทีปกรรู้สึกเสียหน้าทุกครั้งที่เคยถึงไอจี Ruenkunnam ตอนนีเขารอคอยอะไรและคาดหวังอะไรกับไอจินั้นอยู่กันแน่

“ว่าแต่แกมีแฟนใหม่รีไรงช่วงนี้ น้องน้ำถึงแทบไม่มาคอมเมนต์อะไรเลย” พันวิเศษที่เพิ่งตามมาสมทบสังบาร์เทนเดอร์ซิงเหล้าแก้วโปรดมาแบบเข้มๆ เข้มไม่แพ้สีผิวที่คล้ำแดดคล้ำฝนของตน

“เปล่านี่”

ทีปกรส่ายหน้าอย่างเซ็งๆ หรือเขาติดโซเซียลอย่างที่เพื่อนว่าเขาไม่เคยหมกมุ่นเรื่องคอมเมนต์หรือยอดไลก์แบบนี้มาก่อน

“น้องเขาว่าแกมีคนมาตามใจแล้ว”

“ตามที่ไหนวะ” ทีปกรมองณวพลอย่างแปลกใจกับข่าวที่ไม่กรองของเพื่อน

“อย่ามาโกหก พามาให้พวกฉันรู้จักเดี๋ยวนี้เลย”

ณวพลไม่ยอมแพ้ ตัดสินใจให้ได้ว่าตอนนี้เพื่อนกำลังคบหาใครอยู่ทุกทีที่ทีปกรคบใครก็ไม่เคยปิดบัง คราวนี้กลับทำเป็นเงิบๆ ให้เขาไปรู้จากคนอื่น

“เดี๋ยวๆ ไปคุยกันตอนไหน”

ไม่ต้องเอ่ยว่าน้องที่ณวพลพูดถึงนี่คือใคร ทั้งสามหนุ่มหล่อพอเข้าใจได้ว่าเป็นเจ้าของไอจี Ruenkunnam

“น้องเขาไต่แรกเมสเซอร์มาตามเส้นทางที่ฉันไปเที่ยวเหนือ ไร่ฉัน ก็เลยถามว่าหายไปไหน ถึงได้รู้ว่าแกมีแฟนใหม่อีกแล้ว”

“อีกแล้ว” สำหรับณพลนั่นคือความถี่ของเพื่อนที่เลิกอีกคน และหาอีกคนมาแทนที่ได้ด้วยความเร็วแสง ไม่มีมานั่งคร่ำครวญเสียใจ หรือเว้นช่องไฟให้ห่างกันสักนิด

“แกสองคนแอบคุยกัน!”

ท่าที่เอื่อยๆ เชื่อยๆ ของเพื่อนดูขิงขังขึ้นนิดหนึ่ง ประหนึ่งจับได้ว่าเมียคบชู้ ณพลถึงกับร้อนตัวต้องรีบอธิบาย ไม่อย่างนั้นหน้าตังๆ นั้นไม่คลายลงแน่ อาจทำให้บรรยากาศการพบปะสังสรรค์ที่คล้ายการจัดสัมมนาวิชาการดูเครียดเข้าไปอีก

“ฉันให้ดูก็ได้ เขาถามมาแค่นั้น ไม่ได้คุยอะไรกันทั้งนั้น” เปิดโทรศัพท์หาแอปพลิเคชันที่ติดต่อกับ Ruenkunnam ให้เพื่อนดู

“เขาทำวีรชายขนมไทยใช้ไหม เห็นแต่ละที่ที่ไปคูนๆ เหมือนเป็นโครงการพรรณารัตนโกสินทร์ที่คุณนายแม่ทัศนাজัดขึ้นทั้งนั้น”

พันวิเศษตั้งข้อสังเกต เพราะติดตามไอจี Ruenkunnam ด้วยเลย พอรู้ความเคลื่อนไหว ยิ่งมาข้องเกี่ยวกับที่ปกรด้วยแล้วยิ่งต้องเฝ้าจับตาดูเป็นพิเศษ จะได้ช่วยกันสแกน เพื่อนเจ็บปวดปางตายจากอดีตที่ผ่านมา จนตอนนี้ก็ยังทำใจไม่ได้ จะให้มาเจ็บปวดจากผู้หญิงอีกคงไม่ได้

เคยมีสาวมาคุกคามในไอจีเพื่อนแบบนี้ แต่รายนั้นเปิดตัวแรง แสดงตัวเป็นภรรยาของที่ปกร และตามไปราวี้เพื่อน ญาติ แม้แต่ลูกค้าของที่ปกร ที่ปกรก็ให้ทีมทนายความดำเนินคดีไป บล็อกไอจีไปแบบเงียบๆ

จะเหลือรอดที่มากเปิดตัวว่าเป็นแฟนที่ปกรเหมือนกันก็คือเจ้าของไอจี Ruenkunnam รายนี้มาอย่างน่ารัก ฮา สร้างสีสัน ไม่เคยสร้างความรำคาญ เลยได้อยู่คู่กับเพื่อนเขามานานหลายปี

เพื่อนๆ ช่วยกันสแกนแล้วบอกว่ารายนี้ผ่าน
“ไม่รู้จัก”

ที่ปกรเอ่ยไม่เต็มเสียงนัก สายตาคอยจับจ้องอยู่ที่ความ
เคลื่อนไหวในไอจี Ruenkunnam รูปล่าสุดที่อัปเดตเป็นการออกร้านใน
งาน ทรรศนารัตนโกสินทร์ และรูปที่อัปเดตเป็นรูปขมที่จัดเรียงอย่าง
สวยงามอยู่หน้าร้าน ดูคุ้นตา แต่ตอนนี้ที่ปกรคิดไม่ออกว่าเจอที่ไหน
เพราะขมไทยสำหรับเขาก็หน้าตาคล้ายๆ กันไปหมด

“แล้วสรุปคบใครอยู่ บอกพวกฉันมา”

ณวพลไม่รอให้เพื่อนตั้งหลักได้ รีบเอ่ยรุกด้วยคำถาม ที่ต้องชี้
เพราะคุณทัศนากลมาด้วยส่วนหนึ่ง ก่อนจะได้คำตอบ

“ยังไม่ถึงขั้นนั้น”

“แปลว่าเรื่อนคุณน้ำเขารู้ลึกจริงๆ ขนาดพวกฉันสนิทสนมกับแก
ยังรู้เรื่องนี้ทีหลัง” พันวิเศษตั้งข้อสังเกต แต่ที่ปกรไม่ได้อธิบายในหัวข้อ
นี้มากนัก

จากนั้นทั้งสามหนุ่มก็นั่งคุยปรับทุกข์เรื่องครอบครัว ไม่พัน
ปัญหาเรื่องเมียๆ ณวพลที่กำลังจะฟ้องหย่าจนเป็นข่าวครึกโครมอยู่
ตอนนี้ ส่วนพันวิเศษเองก็รอเวลาหย่าขาดจากเมียที่ไม่รักเขา นีละ
คนนอกถึงมองว่าแกงเขาประชุมวิชาการกันเครียดทุกครั้งทีเจอหน้ากัน

ที่ปกรเป็นคนเดียวที่ไร้พันธะอย่างแท้จริงในกลุ่มนี้ แม้เพื่อนๆ
จะไม่ค่อยราบรื่นในชีวิตคู่ แต่กลับสนับสนุน และเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง
สำคัญให้เขาหาเมียใหม่ในเร็ววัน

ดื่มกันไปพักใหญ่ที่ปกรก็หวนคิดถึงเรื่องระหว่างเขากับกุลสตรี
มีคนรู้เรื่องนี้ไม่มากนัก มีทัศนากับประไพ แม่สื่อแม่ชักที่พาทั้งคู่มา
รู้จักกัน ส่วนเขากับกุลสตรีก็ยังไม่คิดจะทำความรู้สึกกันกว่านั้น แล้ว
ข่าวมันรั่วไปถึงหูเรื่อนคุณน้ำได้อย่างไร

และการที่เพิ่งรู้ว่าณวพลเคยติดต่อกับเรื่อนคุณน้ำก็ทำให้เขา

รู้สึกว่าจะไม่ใช่แค่เขาคนเดียวที่ถูกพิษการอ้อยเหยื่อจากไอจี Ruenkunnam เสียแล้ว รู้สึกเสียตายเวลาและเสียความรู้สึกดีๆ ที่มีให้ เมื่อสามหนุ่มแยกย้ายกัน ที่ปรกกลับมาที่รถยนต์ส่วนตัวก็เอา โทรศัพท์ออกมาพิมพ์ข้อความส่งไต่เรกเมสเซอร์ไปหาไอจี Ruenkunnam

ออกมาเจอกันหน่อยสิ

หลังจากนั้นเขาก็ขับรถกลับบ้านคนเดียว ในสมองคิดเรื่องการลงทุน สายแพ้นั้นที่กุลสตรีเสนอให้ร่วมทุนด้วย ซึ่งก็น่าสนใจดี ยิ่งช่วงนี้กุลสตรี มาติดต่อฝ่ายอาคารเรื่องเอาร้านเสื้อผ้ามาลง ช่วงนี้เขาเลยตัวติดกับ กุลสตรี แต่ส่วนมากจะเป็นเรื่องงาน ซึ่งนั่นก็ยังไม่มีการมาทำข่าวหรือ ลือหนาหูเรื่องของเขา

เมื่อรถมาถึงหน้าคอนโดก็คิดว่าโทรศัพท์มาดูว่ามีความเคลื่อนไหว อะไรไหม

ดีแล้ว พี่ไม่ให้ออกจากบ้าน

มีไต่เรกเมสเซอร์มาจากไอจี Ruenkunnam พออ่านแล้วที่ปรกก็ บอกตนเองว่าจะไม่ขอทบทวนอีกต่อไป เขากำลังถูกบั่นหัวอยู่แน่นอน

‘หวังอะไร’

ชายหนุ่มคิดว่าควรเลิกหมกมุ่นกับไอจี หรือคนแปลกหน้าที่ไม่เคยได้เจอกัน ช่วงนี้เขาเอาแต่คอยเฝ้าโทรศัพท์เหมือนหนุ่มน้อย เหมือนหลงไปในโลกมายา จนถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้ว จึงพิมพ์ข้อความ ส่งไปอีก

งั้นฉันบล็อกไอจีนะ

กำลังจะเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า ไม่นานอีกฝ่ายก็ส่งข้อความ ตอบกลับมา อ่านแล้วที่ปรกต้องขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

นัดเจอผู้หญิงมาก็มาก แต่ไม่มีสักครั้งที่การเจอกันในครั้งแรก จะเจอที่ร้านสะดวกซื้อแบบนี้

เซเว่น บอกสถานที่มาให้เสร็จสรรพ

ที่ปกรับรถออกไปจนถึงสถานที่นัด แต่ก็ถูกใจคิดขึ้นมาได้ หรืออาจจะเริ่มสร้างเมมา เพราะเริ่มไม่หึงที่เรื่อนคุณน้ำแอบไปคุยกับเพื่อนเขาแล้ว

ฟังไม่ผิด เขา ‘หึง’ จริงๆ นั่นละ ยิ่งเหล่าเข้าปากก็แน่ใจว่าตนเองหวังก้าง แม้ตนไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่อยากให้เพื่อนได้ อุตสาห์ตอบโต้กันมาสี่ปีแท้ๆ

ชายหนุ่มหาที่จอด แล้วก้มหน้าก้มตาพิมพ์ข้อความเบอร์?

นั่งรอพักหนึ่ง ไม่เห็นอีกฝ่ายตอบข้อความก็เริ่มอารมณ์เสีย

เขามาทำบ้าอะไร ลืมไปแล้วหรือว่าตนเองเป็นใครถึงกล้าถ่อสังขารมาทำอะไรที่นี่ คาดหวังอะไรกับเพื่อนในโซเซียล คิดแล้วก็เก็บโทรศัพท์ จังหวะที่จะพารถออกไปจากตรงนั้น กระจกประตูด้านข้างก็ถูกเคาะเบาๆ เขามองคนที่สวมเสื้อแบบมีฮูด และตอนนี้ก็สวมฮูดคลุมหัว ก้มหน้าลงน้อยๆ

“ไหนนัดกันที่เซเว่นไงคะ ทำไมยังไม่ลงมาอีก พรุ่งนี้หนามมีงานแต่เช้าด้วย”

ตอนที่ปกรเปิดกระจกจะไล่ขอทาน หรือว่าพวกที่ยืนขายของข้างทางไป แต่เจ้าของเสียงเล็กๆ ที่บ่นมาเป็นกระบุงนั้นดังแทรกมาก่อน เขาเลยได้แต่ขมวดคิ้ว แปลกใจอีกหน

‘เราอ่านชื่อ Ruenkunnam ผิดหรือน้องเขาเขียนผิดกันวะ’

“เรื่อนคุณ...น้ำ”

ที่ปกรเอ่ยไปอย่างไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร ก่อนจะเห็นอีกคนดึงประตูดรถเลยเปิดให้ ไม่ซ้ำร่างเล็กที่มีกลิ่นหอมหวานลอยตามลมก็เข้ามานั่งข้างใน ปิดประตูแล้วดึงฮูดออกจากหัว

เขาถึงแน่ใจว่า Ruenkunnam คงไม่ได้อ่านว่าเรื่อนคุณน้ำ สงสัยต้องอ่านว่า ‘เรื่อนคุณหนาม’

“เรื่อนคุณหนามคะ”

“อ้อ...” ลากเสียงอย่างลั้งเลเล็กน้อย กวาดสายตาสำรวจมอง
แม่หนูตรงหน้าอย่างละเอียด และรับรู้เสียบๆ ว่า ‘เด็ก!’ แถมเด็กกว่า
เขามากทีเดียว

จำได้ว่านี่คือสาวน้อยที่มองเขาตาขวางตอนที่เขาเดินเที่ยวงาน
พรรคนารัตนโกสินทร์กับกุสสตรี แถมเดินชนหัวไหล่เขาเสียกระเด็น
ขนาดผ่านมาหลายเดือน เขาก็ยังจำเจ้าหล่อนได้ติดตา

ชายหนุ่มขมวดคิ้วนิดๆ ตอนที่อีกคนปลดเปื้อนออกมาวางที่หน้าขา
“ไปส่งหนามที่...”

ขึ้นมานั่งได้ นันทนพินก็บอกชื่อคอนโดแห่งหนึ่งกับเขา ซึ่งก็ไม่
ไกลจากคอนโดของทีปกรมากนัก ชายหนุ่มเลยออกรถ ไม่วายหันมา
สั่งอีกคน

“คาดเข็มขัดด้วย”

จากนั้นในรถก็เสียบไปอืดใจ ทีปกรไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเด็กแบบ
นี้ ดูจากหน้าใสๆ ตัวเล็กบอบบางแบบนี้ยิ่งตอกย้ำความเด็กของเธอ
ไปอีก เขาคงไม่ถูกผู้ปกครองอีกฝ่ายแจ้งความจับข้อหาพราวผู้เยาว์
หรอกนะ

“เดี๋ยวๆ ไอ้ทีป แกไม่ได้คิดจะทำอะไรเขาใช่ไหม” ถามและปราม
ตนเองในอก

“อายุเท่าไร พ่อ แม่ พี่น้องคุณจะได้ไม่มาแจ้งความจับผมได้”

ดวงหน้าเด็กทว่าหวานซึ่งหันมามองทีปกรครู่หนึ่ง ก่อนจะหัน
กลับไปมองถนนข้างหน้าอีกครั้ง ทำเหมือนไม่เคียดแค้นหรือสนใจที่ขึ้นรถ
มากับคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบหน้าค่าตากันจริงๆ ครั้งแรก เจ้าหล่อนทำ
เหมือนกำลังโบกรถแท็กซี่ให้ไปส่งที่พักเสียอย่างนั้น

“ยี่สิบเจ็ดคะ”

“ยี่สิบเจ็ด! สี่ปีก่อนก็สิบเจ็ดสิ” น้ำเสียงเหมือนจับผิด ทำให้

ดวงตาคู่สวยที่จ้องมองแต่ที่ถนนเบนมาทางเขาก่อน คราวนี้เห็นชัด
เลยว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นยังคงไม่พอใจเขาอยู่

“คุณก็บวกลบเลขเป็นนี่”

“เด็กนี่! ปากดีใช้ได้ ลืมไปแล้วหรือไงว่าเขาจะเป็นผู้ใหญ่ สงสัย
ต้องแสดงให้เห็นถึงจะได้เคารพกันบ้าง” ที่ปรกราคาโทษเด็กปากดีเอา
ไว้ในอก

“ถ้าเป็นน้องเป็นนุ่ ผมจะจับตีกันเสียให้เซ็ด”

ที่ปรกรว่าอีกคนพลางถอนหายใจยาว ไม่อยากคิดถึงคอมเมนต์
แต่ละอย่างที่เขาหล่อนคอมเมนต์ได้โพสต์ของเขาในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

สามี่ขา...

ที่รัก เค้ารอที่เตียงน้ำ...

หนูโสด โปรดจีบด้วย

ที่บ้านอยากได้ว่าที่ลูกเขยหน้าตาแบบนี้ ดีแบบนี้ เก่งแบบนี้พอดี
ค่ะ

หรือตอนวันแม่เขาโพสต์รูปคู่กับแม่ เธอก็มาคอมเมนต์คนแรก
ด้วยความเร็วแสง *สวีสวีค่ะคุณแม่สามี่* และอีกเยอะ ซึ่งจะว่าเขาจำ
ไม่ได้ก็ไม่ใช่ ในหัวรากับพิมพ์ประทับใจไม่ฮาพาเขาคิดถึงเอาไว้เสีย
แล้ว

นั่นพันพิณแบ่ปากใส่เขา ก่อนก้มหน้าก้มตาตอบข้อความใน
โทรศัพท์ และเซลฟี่รูปตนเองส่งไป

“ส่งให้ใคร!” คนที่วางท่าเหมือนผู้ปกครองเฝ้าน้ำเสียงไม่พอใจ
ดวงตาที่มองคนตัวเล็กคู้ๆ ในตอนแรกก็ดูขวางขึ้น

“พันพิณค่ะ เขาเพิ่งกลับถึงบ้าน เลยถามว่าใครมาส่งหนามไป
คอนโด พันพิณให้ถ่ายหน้าคนขับไป แต่หนามเกรงใจ เลยถ่ายรูปตัวเอง
บนรถไปแทน”

หญิงสาวหันโทรศัพท์มาให้เขาดูใกล้ๆ จากนั้นก็ส่งข้อความตอบโต้กับพี่ชายอีกนาน ก่อนจะเก็บโทรศัพท์

“เมื่อก่อนผมชวนออกมา ทำไมคุณไม่ออกมา”

“ชวนตอนไหนมาอายุสิบเจ็ดสิบแปดหรือคะ ถ้าพี่น้องรู้ได้เอานามตายพอดี” คนพูดทำเหมือนว่าตอนนี้ตนเองโตเสียเต็มประดา

ที่ปรกรลอบมองเรือนร่างเล็ก จะว่าเล็กก็ไม่เชิง จะบางก็ไม่ใช่ออกจะกลมกลึงสมส่วน แต่ก็สมส่วนในช่วงวัยของเธอ ซึ่งเมื่อเทียบกับเขาก็ห่างกันมาก

“ที่เมื่อก่อนไม่ออกมาเจอกันเพราะคิดว่าตัวเองเด็ก แล้วตอนนี้คุณไม่เด็กหรือ”

“ก็...อืมเด็กกว่าคุณที่ปออยู่ดีค่ะ แต่ก็โตกว่าเมื่อสี่ปีก่อนนะ”

“เรียกพี่ได้นะ”

ยังไงเขาก็รู้จักแม่หนูนี้มาสี่ปีแล้ว แม้จะรู้จักผ่านโซเชียลก็เถอะ อนุโลมให้เรียกพี่ได้ ก่อนที่จะถูกเรียกว่าลุง

แม่หนูน้อยหันมาทำหน้าดุใส่เขาทันที “หนามส่งขนมจีบให้มาสี่ปี ไม่ได้อยากได้พี่นะคะ”

ที่ปรกรดีดหน้าผากอีกฝ่าย เห็นพวงแก้มสีแดงระเรื่อเล็กน้อย ช่างขัดกับคอมเมนต์เชิงขู่สาวที่เธอโพสต์จริงๆ

“แล้วจะเรียกผมว่าอะไร เรียกว่าที่สามี่เหมือนได้โพสต์นั้นนะ หรือ จะเร็วไปไหม”

ที่ปรกรค่อยๆ ชะลอรถเลี้ยวไปจอดหน้าคอนโด ทำเป็นมองไม่เห็นผิวแก้มบางใสที่แดงระเรื่อขึ้น ซึ่งแปลได้ว่าอย่างน้อยก็ยังมี ความเย็นอายุไร้เดียงสาซ่อนอยู่บ้าง อาจจะเป็นพวกเก้งกกล้ายามอยู่หน้า คีย์บอร์ดก็ได้ พอเจอของจริงเข้าเลยหงอ

“พุงนี้ผมจะมารับไปทานข้าวเที่ยงด้วยกันนะ”

“หนามไม่ว่าง” ตอบเสียงสะบัดดอกจะงอนนิดๆ

ที่ปกรู้สึกเหมือนว่ารู้จักกันมานาน และหญิงสาวข้างกายทำตัวเป็นกันเอง เลยอดยกมือแกร่งขึ้นจับปลายคางแหลมพร้อมออกแรงเขย่าเบาๆ ตบท้ายด้วยการแสวงแผลลлубแก้มใส่ที่นึ้มมากๆ ไม่ได้

ช่างน่ากินเหมือนขนมที่เธอทำไม่มีผิด

คนที่ถูกลวนลามอย่างไม่รู้ตัวก็รีบยกมือยกไม้ปิดมือเขาออกทั้งที่หน้าแดง แม้จะวางที่ทำเหมือนไม่ใส่ใจก็เถอะ

ขนาดแค่ถูกเขาจับแก้มยังสันสะท้านขนาดนี้ ใ้ไปที่คอมเมนต์กำกับนั้น ต้องเขียนแคปชั่นว่า ‘ลอกเขามา’ ด้วยไหม

“ผมไม่ชอบเด็ก คบเป็นเพื่อนกันได้ ฟรุ้งนี้จะมารับไปกินข้าวแล้วไปเที่ยวกัน” เอ่ยเหมือนผู้หลักผู้ใหญ่จะพาบุตรหลานไปเที่ยวนอกบ้าน ซึ่งหาฐู้ไม่ว่าบุตรหลานคนนี้ไม่ค่อยเชื่อฟังใครสักเท่าไร ดื้อตาใสเป็นที่หนึ่ง

“หนามมีเพื่อนเยอะแล้ว แล้วไทป์แบบคุณก็ไม่น่าจะเป็นเพื่อนหนามได้ แก่ไป จั้ันเราก็ไม่ต้องมาคบหากัน หนามไปก่อนนะคะ อ้อ! อีกอย่าง หนามไม่อยากจะคบกับคนมีแฟนแล้ว เดี่ยวมีปัญหามาอีก”

หญิงสาวก้มหน้าก้มตาเก็บข้าวของ แล้วยกมือขึ้นประนมไหว้ทว่าที่ปกรไวกว่า ยกมือขึ้นไปกระชับฝ่ามือนุ่มนึ้มไม่ต่างจากดวงหน้าหวานหยดเอาไว้ในอุ้งมือ

ตอนแรกที่ปกรนึกว่าตนเองเสพติดคอมเมนต์ของอีกฝ่ายอย่างเดียว ผ่านมาไม่ถึงชั่วโมงก็เริ่มรู้ตัวแล้วว่าเสพติดการแตะเนื้อต้องตัวนุ่มนึ้มของอีกฝ่ายด้วย

“เด็กทุกวันนี้เอาใจยากจริงๆ”

ที่ปกรนึกขำท่าทีของอีกฝ่าย เจอหน้ากันวันนี้ก็จะให้เขาคบหาด้วยเลยหรือไง เด็กก็ปานนั้น แถมทำหน้าที่ตาเหมือนโกรธแค้นเขามาจากไหน มากก็ไม่แนะนำตัว เป็บๆ ก็จะไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มยื่นโทรศัพท์ให้อีกฝ่าย “เมมเบอร์ให้ผม แล้วจะให้ลงจากรถ”

ที่ปกรรีบบอกตนเองว่าก็ไม่อยากจะสานสัมพันธ์อะไรขนาดนั้น แต่เพราะจะได้ไม่ถูกแม่สาวน้อยคนนี้เป็นหัวอีก มีเบอร์โทรศัพท์ไว้จะได้เช็คได้รวดเร็วทันใจว่าอยู่ไหน ทำอะไร ไม่ต้องคอยส่งข้อความแล้วมานั่งรอให้อีกฝ่ายมาตอบ

นั่นทันพินสะดุ้งมือออก รับโทรศัพท์เครื่องแพงมาแล้วเมมเบอร์ตนเองอย่างคล่องแคล่ว พร้อมใส่ชื่อกำกับความเป็นเจ้าของลงไปด้วย ‘เมียมโน’

“เอาชื่อนี้จริงสิ” ที่ปกรเลิกคิดสูงกับสิ่งที่แม่เด็กสาวหน้าหวานทำ แต่ก็ยอมเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า วนหาที่จอดรถ แล้วดับเครื่อง

“จอดทำไมละคะ แวะส่งนามที่หน้าคอนโดพอ”

เมื่อเห็นเจ้าของร่างหนาจอดรถ ทำท่าเตรียมตัวจะลงจากรถหญิงสาวก็อดร้องถามไม่ได้

“ทำแบบนั้นได้ที่ไหนกัน เกิดระหว่างทางคุณเป็นอะไรขึ้นมา เขามาตรวจกล้องวงจรปิดก็จะเห็นว่าผมมาส่งคุณ ผมเสียหยานะ” ให้เหตุผลพร้อมก้าวลงจากรถไปยืนรอ นั่นทันพินเลยหมดหนทางเลี้ยงจำต้องก้าวลงจากรถตามเขาไป

“หนามก็ไม่ได้แะไหน ระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่ดีมากเลยนะคะ ไม่งั้นพื้นที่นี้ไม่ให้หนามมาค้างหรอก”

นั่นทันพินพยายามอธิบาย แต่คนตัวโตหรือจะอยู่รอฟัง เดินนำเข้าไปด้านใน แล้วยื่นตระหนังานรอนในส่วนต้อนรับแขกของทางคอนโด

“ใครจะไปรู้ เด็กสาวเดี๋ยวนี้ออกจากอพอแม่ปั๊บก็รีจะทำตัวเป็นพ่อแม่กับเขาบ้าง”

ที่ปกรไม่ได้มีเจตนาจะจับผิด เพียงอยากให้แน่ใจว่าตอนนี้นั้นเมลอไปข้องเกี่ยวกับเด็กแบบไหน ก็หลวมตัวมาส่งเธอถึงหน้าคอนโด

เกิดมีอะไรขึ้นกับเธอ ตำรวจอาจจะสาวไปถึงเขาได้ เขามีชื่อเสียงวงศ์ตระกูลต้องรักษา

ที่ทำนี่เพื่อป้องกันคำครหาที่อาจจะตามมาทั้งนั้น ไม่ได้คิดอะไรเกินเลย เธอยังเด็ก เด็ก ทองไว้ใ้ที่ปี

“ทำตัวเป็นพ่อแม่อะไรเล่าคะ หนามยังไม่มีแฟนสักหน่อย ก็รอคนแถวนี้อยู่” หยอดคำเชิญชวนทิ้งท้ายอย่างกำกั้น ทั้งที่หน้าแดงระเรื่อ

นี่อาจจะเป็นประโยคแรกเลยที่ปีปรกรคิดว่าใกล้เคียงกับตัวตนของ Ruenkunnam มากที่สุด นอกนั้นก็อบปีแบรนด์ทั้งนั้น

ที่บ้านให้กินอะไรมา เด็กเดี๋ยวนี้ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่จริงๆ

ที่ปรกรอดนึกตำหนิอีกฝ่ายไม่ได้ ว่าไปก็แอบก่นด่าอีกฝ่ายไปเลยอะ ผิดวิสัยเขามาก

เห็นที่ปรกรยื่นนึ่งไม่ยอมอ่อนข้อให้ นันท์นพินเลยจำต้องแตะคีย์การ์ดเข้าไปด้านใน เข้าลิฟต์ กดชั้น ก่อนลิฟต์จะมาเปิดที่ชั้นที่พักของตน

“หนามพักชั้นนี้ เลี้ยวนี้ก็ห้องหนามแล้วคะ เห็นไหมขึ้นมาหนามก็ต้องลงไปส่งอีก”

นันท์นพินบ่นอุบ ไม่คิดจะเดินนำไปที่หน้าห้องพัก จงใจจะไล่เขากลับเสียตั้งแต่ตอนนี้ แต่มีหรือไม้อ่อนอย่างนันท์นพินจะไปสู้ไม่แก้ตีมันอย่างที่ปรกรได้ หน้าหนาแอบเนียนขึ้นมาเสียขนาดนี้มีหรือจะกลับไปเสียเฉยๆ ก่อนจะเข้าไปสำรวจถ้าลูกเสือ

“ผมเหนื่อย เมื่อยขาด้วย อยากนั่งพักและดื่มน้ำเย็นๆ ก่อนแล้วกัน ค่อยลงไปส่งผมข้างล่าง”

จะเหนื่อยอะไร ไม่ได้พาเดินขึ้นบันไดมาที่ไหน ลงจากรถก็เข้าลิฟต์แท้ๆ

นันท์นพินประศดอีกคนอยู่ในอก แต่ก็ยอมเดินนำเขามาที่ห้อง

พัก แล้วक्टरหัสเข้าห้อง เทียนเขาเข้าด้านใน คนร่างสูงที่บอกว่าเหนื่อย
เมื่อเขา อยากนั่งพักกลับเดินสำรวจห้องพักด้านใน ไม่มีท่าทีของความ
เหนื่อยเมื่อยล้าให้เห็นเลยสักนิดเดียว

“เดี๋ยวหนามเอากระเป๋าไปเก็บก่อนนะคะ คุณที่ปก็หาอะไร
ดื่มเองได้เลย หนามไม่แน่ใจว่ามีอะไรให้ดื่มบ้าง”

นันทน์พินเอ่ย ก่อนจะแยกเดินตรงมาด้านในห่างจากห้อง
รับแขก เปิดประตู วางกระเป๋าเป้ลงที่เตียงนอน ก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อ
เสียงขรมดังอยู่ไม่ไกลนัก หันมาถึงเห็นว่าคนตัวโตตามเข้าห้องมาตั้งแต่
ตอนไหนไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆ เขาอยู่ในห้องนอนของเธอด้วยตอนนี้ ใน
มือแกร่งมีกรอบรูปอยู่ด้วย

นันทน์พินเหลือบมองกรอบรูปครอบครัวของเธอที่อยู่เยื้องจาก
กรอบรูปที่เขาเพิ่งยกขึ้นดูด้วยสีหน้าจืดเจี๋ยน

“ผู้ชายในรูปนี่ใคร”

“พี่นัทธค่ะ”

ตอบเร็วๆ ก่อนรีบเดินไปเปิดประตูห้องนอนเอาไว้ ใจไม่ดีเท่าไร
กับการอยู่สองต่อสองกับผู้ชาย แม้เธอจะชอบที่ปรกรมาก แต่ก็ไม่ได้
หมายความว่าจจะรู้สึกปลอดภัยที่มีเขามาวนเวียนอยู่ในห้องพักที่ไม่เคย
มีผู้ชายที่ไหนเข้าออก นอกจากพี่ชาย

เปิดประตูแล้วหันมายืนกอดอกมองจ้องคนคุกคามที่เดินสำรวจ
ห้องนอนเธออย่างใจเย็น

“พี่นัทธนี้เป็นพี่แท้ๆ?”

ที่ปรกรยังคงขวนคุย ทั้งลอบยกยิ้มขณะหันไปมองคนที่ยืน
กอดอกอยู่หน้าประตู ทำท่าเหมือนจะกระโจนหนีถ้าหาก้าวเข้าไปหา
สักก้าว ช่างต่างจากคนที่คอมเมนต์สองแง่สองง่าม ตามจีบระรานเขา
ในไอจีจนตกเป็นข่าวมาแล้วคนนั้นลับ

‘เด็กหนอเด็ก’

“กลัวอะไร คิดว่าเปิดประตูห้องนอนไว้แล้วยืนกอดอกแน่นแบบนั้น แล้วผมจะปล้ำคุณไม่ได้งั้นหรือ ทำตัวตามสบายน่า ไม่ต้องเกร็งขนาดนั้น วันนี้ผมไม่ได้พกเครื่องป้องกันมา วันนี้คุณยังปลอดภัย”

เห็นแก้มนุ่มนวลของอีกฝ่ายแดงเข้มขึ้นก็ยิ่งเอื่อยเข้าหยอกมากเท่านั้น และตอนนี้เรียวกปากอิมสี่ระเรื่อของอีกฝ่ายก็ถูกฟันขาวเรียงสวยของเจ้าตัวจับเอาไว้เพื่อระงับอาการคันเทา ท่าที่เงินอายออกจะเกรงกลัวนิดๆ น่ารักจนที่ปรกรต้องเมินสายตาไปทางอื่นแทน

“ห้องน้ำล่ะ”

เขากวาดสายตามองเรื่อยๆ ข้าวของในห้องนี้ก็บ่งบอกว่ามีแต่ของเธอ แม้แต่ตู้เสื้อผ้าที่เขาเปิดสำรวจเจียบๆ ก็มีแต่เสื้อผ้าเธอเสียส่วนใหญ่

“ทางซ้ายมือคะ หนามไปหาอะไรเย็นๆ รอทที่ครัวนะคะ”

บอกเขาปากคอดสั้น ก่อนจะแผ่นออกจากห้องเสียแทบไม่ทัน หูยังเหมือนได้ยินคำพูดเมื่อครู่ที่อยู่เลย

เครื่องป้องกันที่ถ้ามีแล้วเธอจะไม่ปลอดภัย มันคืออะไร

เอียงหน้าครุ่นคิด ทว่าไม่นานสองแก้มก็แดงระเรื่อ เมื่อรู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไรกันแน่ แข็งขาคนที่หนีอายออกจากห้องนอนอ่อนยวบแทบพันกัน กว่าจะเดินมาถึงห้องครัวได้ก็เสียเวลาไปหลายนาทีทีเดียว

ก็พอรู้ว่าเขาเปลี่ยนคู่ควงบ่อย ย่อมไม่คบหากับสาวสวยเหล่านั้นแบบธรรมดาแน่นอน เพียงแต่นั้นทันพินไม่คุ้นชินเท่านั้น แม้จะบอกเขาว่าตนเองโตแล้ว แต่ก็นั่นละ เธอเคยมีแฟนที่ไหนกันเล่า

‘เล่นกับไฟอยู่ไหมไอ้หนาม’

ที่ปรกรไม่ได้อยากเข้าห้องน้ำจริงหรอก เพียงเข้าไปสำรวจในห้องน้ำ แปรงสีฟัน เครื่องสำอาง ทุกชิ้นบ่งบอกว่ามีแค่เธอเท่านั้นใช้ก่อนจะออกมาเห็นอีกคนนั่งรออยู่ที่ห้องรับแขกหลังตรงแถวพร้อม

น้ำเปล่าในแก้ว

“หนามไม่ค่อยได้มาค้ำเท่าไหนเลยมีแค่น้ำเปล่า ดื่มได้นะคะ”

ที่ปรกรพยักหน้าอย่างว่าง่าย ทั้งกายหนึ่งที่โซฟาตัวยาว วาดเท้าไขว้ขาขณะยกน้ำขึ้นดื่ม วางท่วงท่าประหนึ่งเป็นเจ้าของใหญ่ ขณะที่น้ำหนักนินเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมตนต้องทำท่าเหมือนมาสัมผัสภาณงานกับเขาด้วย

“ห้องข้างๆ นะห้องพี่ชายคุณหรือ”

“คะ แต่พื้นที่นี้ไม่ค่อยมาค้ำเท่าไหน นานๆ ที่ถึงจะมา หนามเลยถือว่าคนไหนนี้เป็นของหนาม เพราะหนามมาค้ำบ่อยสุด”

“แล้วทำไมไม่ค้ำที่บ้าน พ่อแม่ไม่ว่า?”

ที่ปรกรขุ่นเคืองนิดๆ เพราะในห้องข้างๆ นะมีข้าวของของผู้ชายจริงๆ แม้ในห้องจะมีรูปเจ้าของห้องกำกับเอาไว้ชนิดที่ใหญ่เท่าผนังห้อง แต่ใครจะไปรู้ว่าข้าวของในห้องไม่ใช่ของผู้ชายคนอื่นๆ ที่เด็กสาวพามาเหมือนที่ไปหยอดไปอ่อยเขาไว้

“พ่อแม่เสียแล้วคะ”

“แล้วพี่ชายคุณล่ะ”

“ก็พื้นที่นั้นแหละคะไล่หนามมาค้ำ เพราะพุงนี้หนามต้องไปสอนทำอาหารที่มหา’ลัยแทนพี่เขาแต่เช้า เช้ามากๆ เลยนะคะ” พุดพร้อมเหลือบมองเวลาไปด้วย เป็นการไล่เขากลายๆ แต่ดูเหมือนคนถูกไล่จะไม่สะทกสะท้าน ต่อให้เธอจะมองนาฬิกาจนตาหลุดจากเบ้า เขาก็ยังคงนั่งละเลียดน้ำเปล่าแก้วเดียวที่ละจิบสองจิบ กว่าน้ำจะหมดแก้ว น้ำหนักนินก็เกือบหลับคาแก้วอื้อ ร่างสูงถึงยอมลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่จับจองมาเนิ่นนาน

“ดีกแล้ว ผมกลับดีกว่า”

“น่าจะรู้ว่าดีกตั้งนานแล้ว แล้วแค่นี้แก้วเดียวจะเสียเวลาจิบทำไมเป็นชั่วโมงๆ มีอะไรน่าดูนักเล่า”

นั่นทีนพินค่อนข้างขอเพราะง่วงนอนเต็มแก่แล้ว หาวก็แล้ว มองเวลาหลายๆ รอบก็แล้ว เขาก็ไม่ยอมลุก ตอนจีบผ่านไอจีไม่เห็นเกรงแบบนี้ พออยู่ต่อหน้ากลับรู้สึกเหมือนอยู่ต่อหน้าครูฝ่ายปกครอง เข้มงวดสุดๆ

...

นั่นทีนพินลงมาส่งที่ปรกรที่ห้องรับรองด้านล่าง

“ส่งผมแค่นี้แหละ คุณกลับขึ้นไปเถอะ แล้วคราวหลังอย่าตามใครเขาไปมั่วซั่วแบบนี้อีก”

“ก็คุณนัดหมายออกมาเอง”

เถียงอย่างไม่ยอมแพ้จริงๆ ค่ะนี่เธอตั้งใจจะนอนที่บ้านแท้ๆ แต่เพราะเขาบอกจะมาหา แถมข่มขู่ว่าจะบล็อกไอจีเธออีก ถึงต้องหาเรื่องออกมาค้ำที่คอนโด โดยอ้างเหตุผลกับพี่ชายไปว่ามีสอนพรงุ่นนี้และการค้างที่นี้เดินทางสะดวกกว่า

“หมายถึงนอกจากผม คุณจะไปเคาะประตูรถเขาแล้วเปิดประตูขึ้นไปนั่น ให้เขาพาไปส่งถึงไหนต่อไหน แถมให้เขาขึ้นห้องแบบนี้อีกไม่ได้”

“ก็คุณที่ไปขอขึ้นไปเองนี่คะ หมายอยากให้ขึ้นห้องที่ไหน”

เถียงอย่างไม่ยอมแพ้ แต่สายดูๆ ของอีกคนก็ทำให้เธอยังคำแก้ตัวอีกมากมายที่มาจ้อคอไว้

“เออ...ต่อไปหมายจะไม่ขึ้นรถใคร หรือให้ใครขึ้นห้องเลยคะ”
รับปากไปเพื่อที่เขาจะได้กลับบ้านสักที ไม่อย่างนั้นนั่นทีนพินคงรู้สึกว่าจะอยู่ที่ฝ่ายปกครองของโรงเรียนแน่ๆ

“ดี แต่จะดีมากถ้าจะขึ้นรถผม และมีแค่ผมเท่านั้นขึ้นห้องคุณได้ เอละ ดึกแล้ว กลับขึ้นห้องไป”

นั่นทีนพินรู้สึกงุนงงเล็กน้อยกับคำพูดของเขา มันห่วงหรือหวงกันแน่ แต่เมื่อเขาไม่ยอมขยับออกไปด้านนอก ยืนสองมือล้วงกระเป๋า

กางเกง ตามองตรงมาที่ตนแบบนั้น หญิงสาวเลยถอยกลับเข้าไปด้านใน ก่อนกดลิฟต์กลับขึ้นไปด้านบนบนแทน

หญิงสาวคิดว่าวันนี้เหนื่อยมาก จะขอทิ้งตัวนอนเลยหลังจากเข้าห้องมา ก็พอดีเสียงโทรศัพท์ดัง พอเห็นว่าเป็นใครก็ขมวดคิ้วเรียวยาวอย่างแปลกใจ ก่อนจะกลั่นใจมารับ กรอกเสียงอ่อนหวานปนไปด้วยความเกรงใจ

“คุณลืมอะไรหรือเปล่าคะ”

“ถึงห้องหรือยัง” เจ้าของเสียงทุ้มไม่ได้ตอบคำถาม แต่ถามกลับมาแทน ซึ่งนั่นทันทันพินยิ่งแปลกใจกว่าเดิม ก่อนจะตอบรับน้ำเสียงงุนงงเล็กน้อย

“ค่ะ”

“ล็อกห้องเรียบร้อยแล้วใช่ไหม”

นั่นทันทันพินกวาดสายตามองรอบห้อง เมื่อที่ปกรลืมอะไรเอาไว้เขาถึงโทร. มา “เออ...ค่ะ”

“งั้นนอนได้แล้ว”

“เออ...ค...” คำว่า ‘ค่ะ’ ยังไม่หลุดจากปากด้วยซ้ำ อีกฝ่ายก็ซิงวางสายไปเสียแล้ว

จากที่นั่นทันทันพินจะหลับก็เลยได้แต่ครุ่นคิดอย่างสงสัยกับการโทร. มาสั่งเสียงเข้มว่าที่ปกรทำไปเพื่ออะไรกันแน่

สรุปก็ทำให้เสียเวลานอนไปหลายชั่วโมง กว่าที่จะข่มตาลงได้ก็ตอนใกล้รุ่งไปแล้ว

3

ข้าวต้มมัดที่กำลังนั่งได้ที่ส่งกลิ่นหอมตลบไปทั่วทั้งห้องเรียน บอกถึงเวลาเลิกเรียนในคลาสเรียนหลักสูตรอาหารหวานจากในวัง

และบรรดานักเรียนที่ลงเรียนในคลาสวันหยุดของมหาวิทยาลัยนี้เรียนฟรีทุกคอร์ส เพราะเป็นโครงการที่มหาวิทยาลัยดีลเอาไว้กับพันธมิตรเพื่อเปิดสอน

แล้วไงล่ะ

คนที่ต้องบากหน้ามาสอนงกๆ ก็เป็นเธอนี่ นันทน์พิน น้องสาวผู้นำสงสารที่ถูกพี่จิกหัวใช้ ขณะที่พี่ชายหนีไปปรับจ๊อบไพรเวตคลาสของทางร้านแทน

“พุงนี้ครูพันธมิตรเข้าสอนใหม่หะครูพีนาม”

ลูกศิษย์วัยคุณป้าที่เรียกนันทน์พินว่าครูพีนามจนติดปากถามอย่างดีใจจนออกนอกหน้า ทำเอาครูสาวซັกน้อยใจ เจอหน้าเธอไม่เคยมีคนดีใจขนาดนี้สักคนเดียว อ้อยผู้ชายยังไม่ขึ้น ประสาอะไรกับการอ้อยคุณป้าในคลาสเรียนให้มารักมาหลง ไม่ได้มีดวงนารีอุปถัมภ์อย่างพันธมิตรบ้างให้รู้ไปสิเออ!

“ใช่ๆ พี่เห็นเขาเมาท์กันให้แฮ่ด”

“ในเพงก์ก็เหมือนจะมีคนไปโพสต์คำถามอยู่นะคะ ครูพี้นท์ธน์มาตอบเองเลยว่า ‘อาจจะ’ เข้า”

“กรี๊ดๆ”

“แบบนี้เราต้องแวะสปากันไหมคะคุณพี”

ลูกศิษย์วัยคุณป้าเริ่มนัดแนะหาสถานเสริมความงาม นัดช่างแต่งหน้าส่วนตัว คุยกันไปจนถึงชุดที่ต้องใส่มาเรียนในวันพรุ่งนี้

“ว่าแต่ครูพี้นท์ธน์เข้าสอนแน่หรือคะคุณพี”

ใครสักคนในวงสนทนาเอ่ยถาม ตอนนั้นเสียงคุยจ้อจึงเงียบลง ทุกคนเหมือนพร้อมใจกันหันมามองนั้นหันพินเป็นตาเดียว

เออ... อาจจะเข้าสอนของฮีอาจจะหมายความรวมไปถึงอาจจะไม่เข้าด้วยไหม ฟังดีๆ สีคะแม่ยกทั้งหลาย

นั้นหันพินแย้งในอก แล้วก็ยิ้มแหยๆ ตอบกว้างที่สุดให้คนเดาทางไม่ถูก ไม่มีใครหยั่งความคิดของนัทธน์ได้หรอก เกิดวันดีคืนดีมีคนมาให้สอนทำขนมเงินเยอะเงินหนาก็อาจเทงานสอนการกุศลที่นี้ไปก็ได้

“ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงก็อาจเป็นพี้นท์ธน์ที่มาค่ะ ยังไงพรุ่งนี้ถ้าจะเข้าเรียนก็เหมือนเดิมนะคะ เตรียมวัตถุดิบมาเอง เจอกันแปดโมงเช้า เช็กวัตถุดิบที่ต้องเตรียมในเพงก์ ไม่เข้าใจอะไรก็ส่งข้อความไปถามหรือโทร. สอบถามทางร้านได้เลยนะคะ”

เมื่อเลิกคลาสเรียน นักเรียนในชั้นต่างเริ่มทยอยเก็บของกลับ

นั้นหันพินก็เช็กวาล์วหัวแก๊สว่าปิดดีหรือไม่ เก็บข้าวของที่เอาออกมาใช้ไปล้าง ทุกที่เด็กที่ร้านจะตามมาช่วยเธอด้วยหนึ่งคน แต่วันนี้ไพรเวตคลาสของพี่ชายคงเป็นคณะคนมีเงินคณะใหญ่ ถึงต้องดึงตัวเด็กทุกคนในร้านเอาไว้ที่ร้านเพียงพอดีบายเรียนคุณนัทธน์หมด

ส่วนคลาสเรียนในวันพรุ่งนี้ ถ้าพี่ชายเข้าสอนจริง นั้นหันพินก็เห็นแว่ย่งเหยิงมาแต่เนิ่นๆ ตอนแรกนั้นเป้าหมายของการเปิดสอนโครงการทำอาหารและขนมไทยสูตรชาววังที่มหาวิทยาลัยนี่คือเพื่อไป

ประกอบวิชาชีพ เลย์เน้นกลุ่มคนที่เป็นพวกแม่บ้าน คนว่างงาน คนที่
ต้องการหาอาชีพเสริม แต่ทุกครั้งที่ครูพินท์คอนเฟิร์มตารางเข้าสอน
จะมีนักเรียนสาวที่ไม่ได้ลงเรียนแวะเข้ามาด้วยความบังเอิญเสมอๆ
และก็เข้าทางพินท์ในการขายตรงไพรเวตคลาสให้นักเรียนหลงทาง
พวกนั้นลงไปเรียนต่อจนถึงเรียนคุณนัท

เสียเงินเป็นแสน แขนไม่ได้จับ แฟนก็ไม่ได้เป็น

นั่นคือสโลแกนที่นันทน์พินอยากบอกลูกศิษย์เหล่านั้นของพี่ชาย

“ครูพี่หนามครับ ถ้าผมไปลองทำข้าวต้มมัดที่บ้านแล้วไม่ได้
อย่างที่สอน ผมสามารถโทร. ไปสอบถามส่วนตัวได้ไหมครับ”

และคลาสเรียนของเธอพักนี้ดูแปลกๆ มักมีผู้ชายหันมาทำ
กับข้าวเองก็เยอะ ดูอย่างวันนี้มีเข้ามาใหม่สี่ห้าคน ยังดูหนุ่มแน่นกัน
ทั้งนั้น ตอนเรียนก็ตั้งใจเรียน คอยเรียกเธอไปสอบถามใกล้ๆ อยู่เสมอ
ตั้งแต่สอนมามีนักเรียนชายนี้ละตั้งใจเรียนสุดๆ ถ้ามละเอียดแทบทุก
ขั้นตอน แทบจับมือสอนทำเลยทีเดียว

“ได้สิคะ ตามนามบัตรที่หนามให้ไว้เลยนะคะ ติดต้อไปได้”

หญิงสาวส่งยิ้มหวานให้ และตอบเหมือนที่สามคนก่อนหน้านี้ถาม

“แต่นั้นมันไม่ใช่เบอร์คุณหนามนี่ครับ”

“นี่ร้านหนามคะ ถ้าอยากขอสายหนามก็บอกทางร้านได้ หรือ
สะดวกทางเพจก็สอบถามเข้ามาได้คะ หนามเป็นแอดมินเพจเอง”

หญิงสาวตอบกลางๆ เพื่อจะส่งต่อลูกค้าให้ทางร้านเพียงพอดี
บายเรียนคุณนัท

ผู้ชายคนนั้นทำท่าเสียใจนิดๆ แต่ไม่ย่อท้อ

“แล้วครูพี่หนามจะกลับเลยไหมครับ ผมไม่เห็นรถทางร้านมา
รอรับอย่างทุกที”

“หนามต้องอยู่รอเช็คอุปกรณ์กับเจ้าหน้าที่คะ กลับก่อนได้เลย
ถ้าอยู่นานกว่านี้หนามจะคิดตั้งค้ค่าสอนแล้วนะคะ”

“คิดเท่าไรผมก็ยอมจ่ายครับ”

นั่นทันพินเพียงขำนิดๆ เอ่ยตามที่พี่ชายเคยสอนไว้ในกรณีที่นักเรียนไม่ออกไปจากห้องเรียนสักที

“จริงหรือคะ ค่าเช่าสถานที่ ค่าเช่าอุปกรณ์ทุกชิ้นที่นี่ ตู้อบเล็ก ตู้อบใหญ่ เตาแก๊วสี่ลิบตัว นี้ยังไม่รวมค่าไฟ ค่าแก๊สหุงต้ม ค่าน้ำ...”

“เอ่อ...อย่างนั้นครูพี่หนามค่อยๆ เช็คตรวจตราอุปกรณ์ไปเถอะครับ ผมขอตัวกลับไปก่อน”

เอ่ยยังไม่ทันจบ ผู้ชายที่มาติดต่อขอส่งกลับบ้านก็ล่าถอยไป หญิงสาวเองก็เลิกสนใจ หันมาเก็บข้าวของล้าง เช็ด ทำความสะอาด เพราะงานเยอะ และมีแค่เธอที่รู้ว่าข้าวของเก็บจัดวางที่ไหน ลูกศิษย์คนอื่นๆ ก็ทยอยออกไปที่ละคนสองคนจนเกือบหมด บางคนที่ร้องขอไปส่งหญิงสาวก็ปฏิเสธไปอย่างเดิม และไม่ใส่ใจจะพูดคุยด้วย สุดท้ายลูกศิษย์ทุกคนก็ออกไปจนหมด

“คุณมีลูกศิษย์หนุ่มๆ มาขายขนมจีบแบบนี้บ่อยขึ้นหรือ”

เสียงขรมึ่มๆ ดังมาจากหน้าประตู ทำเอาคนที่ง่วนกับการเช็ดล้าง เครื่องมือตรงหน้าเงยหน้าขึ้น ทั้งขมวดคิ้วเมื่อเห็นเจ้าของร่างสูง สวมเสื้อเชิ้ตลายสีฟ้า สวมกางเกงขาสั้น ผ้าใบสีขาว ดูสบายๆ และมีคลาส เดินเข้ามาด้วยท่าทีกล่าวหา

นั่นทันพินครุ่นคิดว่าตนถูกชายขนมจีบตอนไหนกัน

“ไม่มีใครขายขนมจีบนี้คะ มีแค่พวกแม่บ้าน พ่อบ้าน คนทำงาน”

“ผู้ชายสามคนที่ขอเบอร์ส่วนตัวนั้น”

“อ้อ...ลูกศิษย์เขามีสื่อสงสัยจะถาม”

ดวงหน้าหวานเอียงมามองอีกฝ่ายอย่างกังขา มีคนขอเบอร์เธอจริง ไม่เห็นแปลกตรงไหน ที่มหาวิทยาลัยก็มีคนมาขอแบบนี้ เธอก็ให้เบอร์ที่ร้านไปตามปกติ หรือบอกช่องทางสื่อสารทางเพจของร้าน ชาย

ของวนซ้ำไปเหมือนที่นักร้องทำ

ดูเหมือนคำตอบยังไม่เป็นที่สบอารมณ์ของทีปกรสักเท่าไร เขา
จึงยังจับผิดไม่เลิก

“แล้วที่ยกมือให้ครูพี่หนามเข้ามาสอนข้างๆ แทบจับมือกันสอน
นั่นละ เรียกว่าอะไร”

คนที่สงสัยขนาดยกมือขอให้ครูพี่หนามมายืนข้างๆ ก็มีทั้งชาย
ทั้งหญิง นันท์นพินก็คิดว่าไม่แปลก เธอเป็นครู คนเหล่านั้นเป็นลูกศิษย์
เวลาสงสัยก็ต้องถามเธอแหละถูกแล้ว

ว่าแต่ทีปกรมานานขนาดนั้นเลยหรือ

คิดแล้วก็เหลือบตามองคนที่เดินเข้ามาหยุดข้างกาย กวาด
สายตามองข้าวต้มมัดที่ถูกจัดใส่ตะกร้าอย่างเป็นระเบียบ

“แล้วห้องสอนทำอาหารของคุณนี่ค่อนข้างห่างจากตึกเรียนอื่น
มาก ยามรักษาความปลอดภัยก็อยู่ไกล เกิดลูกศิษย์คุณคิดไม่ซื่อ
ขึ้นมาจะทำยังไง”

“เขาไม่คิดอะไรกับหนามหรอกค่ะ หนามมาสอนที่นี่ในฐานะครู
นะคะ”

“ลูกศิษย์อยากขึ้นครูก็มีถมไป”

เอิ่ม! พุดชะเห็นภาพเลย จากแค่คิดเพียงลูกศิษย์กับครู ตอนนั้
นันท์นพินเริ่มระแวง คราวหลังเธอต้องเซฟตัวเองกว่านี้แล้ว

และพอเขาพูดเรื่องทำนองนี้ เธอก็นึกได้ว่าเมื่อคืนที่ตนเอง
ปลอดภัยจากเขาเพราะเขาไม่มีเครื่องป้องกัน มาวันนี้ยังมาพูดเรื่องขึ้น
ครูอีก นันท์นพินชักสงสัยว่าคนที่เธอชื่นชอบเป็นคนยังไงกันแน่ แอบ
หื่นเจียบ หรือยังไงกัน

“ยิ่งครูหน้าเด็กๆ ซื่อๆ ไม่ทันคนแบบนี้ด้วยแล้ว ถูกลูกศิษย์
หลอกจับมือไปก็ครั้งแล้วละวันนี้”

คิ้วเรียวยาวตวัดเข้าหากันบนดวงหน้าหวาน ขณะที่เจ้าของดวงตา

คมกริบกวาดสายตามองหญิงสาวร่างแน่นน้อยในชุดผ้าชิ้น เสื้อผ้าฝ้าย
แขนกุด มวยผมไว้กลางกระหม่อม ดูเหมือนหญิงไทยหลุดมาจาก
หนังสือกุลสตรีไทย

“จริงๆ มาสอนคนอื่นควรแต่งตัวให้มันรัดกุมกว่านี้หน่อย คุณ
ใส่แขนสั้นอวดแขนเปลือยๆ นุ่งผ้าถุงอวดก้น อวดสะโพกแบบนี้ก็ไม่
ควรใส่ ใส่ชุดเซฟได้ก็ใส่ไปเถอะ”

นั่นทันทีเริ่มยิ้มไม่ออกเพราะข้อกล่าวหามากมายที่เขายกมา
ตำหนิ เริ่มก้มลงมองตนเองอย่างสำรวจ นึกสงสัยว่าชุดที่ใส่อยู่ตอนนี้
น่าเกลียดตรงไหน พี่นัทธของเธอก็ยังชมเลยว่าสวย แทบจะบังคับให้
ใส่มาสอนทุกเสาร์อาทิตย์ด้วยซ้ำไป

แต่เพราะน้ำเสียง สายตา และท่าทางของที่ปกรดูน่ากลัวก็เลย
เออออกตามเขาไป

“คะ” รับคำสั่งเสียงอ่อยแล้วก็ก้มหน้าเช็ดข้าวของที่ล้างให้แห้ง

“คุณมาได้ยังไงคะ”

เมื่อเงยไปนานคนที่หยิบจับตรวจเช็กข้าวของมือเป็นระวิงก็
เอ๋อถาม ก็ทางมาที่มหาวิทยาลัยนี่ไม่น่าจะเป็นทางผ่านไปไหนได้
นอกจากมาที่มหาวิทยาลัย

นั่นทันทีไม่อยากเข้าข้างตนเองหรือทงนะว่าเขาตามเธอมา

“ผมเห็นคุณแชร์โลเกชั่นลงในเฟซบุ๊ก”

ที่ปกรตอบเรื่อยๆ ไม่ได้บอกว่าตามมา หรือทางผ่าน หรือว่า
อะไร เหมือนเห็นโลเกชั่นก็มาเฉยๆ ก่อนเดินเข้ามาก็มดูว่างานเธอใกล้
เสร็จแล้วหรือยัง

นั่นทันทีพยับหน้าเข้าใจ เพราะเมื่อคืนเขามาขอเป็นเพื่อนใน
เฟซบุ๊กและไลน์ ตอนมาทำงานเธอก็เพิ่งแชร์โลเกชั่นไป ไม่อย่างนั้น
ไอ้พี่นัทธไวยแน่ๆ ถ้าเธอไม่ยืนยันตัวตนว่ามาสอนลูกศิษย์ที่รักให้จริง

“ว่างแล้วหรือยัง ไปกินข้าวกัน”

“หนามไม่ได้บอกว่าจะไปด้วยสักหน่อย”

นั่นทีนพินรีบแย้ง ทั้งหน้ายังงอ เพิ่งถูกว่าแต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะ
หยกๆ ใครจะกล้าไปไหนกับเขาอีกเล่า ขนาดยังไม่ไปไหนยังโดนไวย
เสียขนาดนี้ ดีไปหมดตั้งแต่ทรงผมยันรองเท้า

“ถ้าอยากเรียกผมว่าสามีก็กล้าๆ ไปทำความรู้จักกับผมหน่อย”

นั่นทีนพินที่วางหน้านิ่งมาตลอดเวลาสอนหลบสายตาของ
ที่ปกรครู่หนึ่งเพราะรู้สึกเหมือนจะเป็นลม

‘ตายแน่หนามเอ๊ย! นี่คุณที่ปกรเขารุกเราหรือเปล่านั้น’

แม้ตลอดช่วงเวลาทำการสอนนั่นทีนพินจะวางหน้านิ่งมาหนักต่อ
นัก เพราะต้องทำตัวให้ดูโต จะได้สอนลูกศิษย์ได้ ไม่ถูกปราคาสาว่าให้
เด็กมาสอน แต่กับที่ปกรแม้หน้าจะนิ่งแค่ไหน แต่รอยแดงระเรื่อข้าง
สองแก้มมันซ่อนไม่ได้นี่สิ

“หนามไม่ทำความรู้จักกับคนที่มีแฟนหรือคะ บอกอีกครั้งก็ได้
ว่าหนามมีเพื่อนเยอะแล้ว พี่ชายก็มีแล้วด้วย”

ตั้งแต่ตามใจที่ปกรมา เอาจริงๆ นั่นทีนพินไม่ได้คาดหวังว่า
ต้องได้เขาเป็นแฟน เพียงแต่ชื่นชอบและนับถือเขามาก

แต่ที่หยอดบ่อยๆ ชยีน้อยๆ ก็เผื่อปลูกแค่นั้น

“ผมยังไม่ได้คบใครเป็นแฟนนะช่วงนี้ ถ้าขึ้นคุณซ้าก็ไม่แน่ว่าผม
จะว่าง”

‘เฮ้อ! สรุปที่มาหานี้คือจะให้เธอทำคะแนนว่าฉันสิ ซ่างใจดี
มีบริการส่งตรงมาให้จับถึงที่เสียจริงๆ’

คนทำตาคว่ำเหลือบตามองอย่างขลาดๆ แต่ในสายตาของ
ที่ปกรมันช่างน่ารักจนรู้สึกหิวขึ้นมาตึงๆ

เอ่อ...ไม่ได้อยากกินเจ้าหล่อนนะ ยังไงคนตรงหน้าก็ดูเด็กอยู่เลย

นั่นทีนพินครุ่นคิดถึงข้อเสนอของอีกฝ่าย ไหนๆ ก็ถูกเขาอ่อยมา
ขนาดนี้แล้ว มีหรือจะไม่ทำตัวให้พละดยอมตกถึงข้าวสาร

‘ก็จัดมันเลยสิเนอะ’

“ก็ได้ค่ะ เดี่ยวหนามส่งข้อความบอกพี่นัทท์ก่อนว่าสอนเสร็จแล้วจะไปธุระกับเพื่อนต่อ”

“แน่ใจนะว่าคุณจะให้ผมเป็นแค่เพื่อน”

รู้ทั้งรู้ว่าเธอไม่ได้อยากเป็นเพื่อนกับเขา และไม่ยอมให้มีพี่ชายเพิ่มก็ยิ่งมากระเซ้าเย้าแหย่เล่น ทั้งยั๊กคิ้วหลิวตาล้อเลียน จนพวงแก้มนั้นหันพินแดงระเรื่อขึ้นทันตา ต้องเสกัมพิมพ์ข้อความส่งให้พี่ชาย แต่ในใจนี่กรี๊ดร้องไปหลายภาษาว่า

คุณทีปน่ารักๆ อยากได้ๆ พ่อคุณ พ่อขุนนหนั่ง หยอดแก่ง อ้อยแก่งจริงๆ

ฝ่ายคนได้รับคำชมว่าน่ารักหันไปหิวตะกร้าใส่ขนม แล้วเดินนำหน้าออกจากห้อง ปล่อยให้คนแก้มแดงทำตัวไม่ถูกลือกห้องสอนไปลำพัง

“ผมชอบคนทำกับข้าวเก่งนะ”

โดนไปอีกดอก

นั่นหันพินยกมือลูบอกแรงๆ เพิ่งระงับอาการหน้าแดงขวยเขินมาได้ไม่ทันไร หน้าก็ยิ่งแดงระเรื่อขึ้นมาอีก ก็ไม่ทราบหรือหนะว่าเขามาบอกทำไม แต่ออดที่จะเสนอขายตรงให้คนที่เปิดประตูวางตะกร้าใส่ของลงหลังรถไม่ได้

“หนามทำกับข้าวเก่งค่ะ ที่ร้านนอกจากพี่นัทท์ หนามก็ไม่แพ้ใครทั้งนั้น นี่หนามยังสอนคนอื่นๆ ทำด้วยนะคะ จริง ไม่ได้ไม้”

‘นั่นแหละเขาเรียกว่าไม้’ ชายหนุ่มคิดซันๆ ถึงการโอ้อวดสรรพคุณของอีกฝ่าย

นั่นหันพินฉีกยิ้มหวานพร้อมยึดดอกอวดเต็มที่ ที่ปกรกกลับเปลี่ยนเรื่องเสียหน้าตาเฉย ซ้ำเปิดประตูแล้วรูนแผ่นหลังนุ่มเป็นเชิงไล่เธอขึ้นรถ ก่อนชวนคุยอย่างเป็นกันเองมากๆ แล้วแบบนี้หันพินจะต้องเข้าใจความสนิทสนมพวกนี้ว่าคืออะไร

“ทุกที่ที่คุณกลับยังง”

“แท็กซีคะ ไม่ก็คนที่ร้านไปส่ง แต่วันนี้ที่ร้านมีคลาสสอนคนเยอะ ฟินท์เลยไม่ให้คนมาช่วย”

เธอเลยขนข้าวของมาลำพัง แถมต้องเตรียมและเก็บเครื่องมือในห้องสอนคนเดียว

“แล้วเคยกลับพร้อมลูกศิษย์บ้างไหม”

รยยนต์สุดหรูแล่นออกจากมหาวิทยาลัย มหกรรมการชักใช้ก็เริ่มต้นขึ้น ดูดูว่าฟินท์ของเธออีกหลายชม

“ไม่เคยคะ”

“ดีแล้ว” ที่ปรกพยักหน้ารับอย่างพึงพอใจ

ขณะที่เขาวนรยนต์สุดหรูหาร้านอาหารแถวนั้น นันทน์พินก็ก้มหน้าค้นกระเป๋าทหารศัพท์ที่กำลังส่งเสียงร้อง พอเห็นเบอร์คนโทร. ก็รีบกดรับ เกรงจะรบกวนสมาธิคนขับเข้า ยิ่งหน้าบึ้งๆ อยู่ ไม่รู้อารมณ์เสียมาจากไหน

“คะพี่พี่ชญ์”

“หนามครับ พอดีพี่มาทำธุระแถวมหา’ลัยที่หนามมาสอนว่าจะแวะเข้าไปรับ’

เสียงตามสายดังออกมาจนคนขับได้ยิน แม้ชื่อจะฟังดูเป็นผู้หญิงจำ แต่เสียงทุ้มๆ ผ่านสายนั้นยืนยันว่าหมอนี่คงเป็นอีกหนึ่งลูกศิษย์ที่รักจะขึ้นครู แคฟังเสียง ที่ปรกก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาแล้ว

“ไม่ต้องคะๆ หนามออกมาแล้วคะ”

“อ้าว! แบบนี้คลาดกันเลยสิครับ ว่าแต่ฟินท์มารับหรือหนามขึ้นแท็กซี่ละครับ’ อีกฝ่ายยังรุกไล่ถามอย่างใจเย็น

“มากับพี่คะ”

จากนั้นปลายสายก็ชวนคุยเรื่องมหาวิทยาลัยอีกครู่ ซึ่งนันทน์พินก็ตอบได้อย่างขอไปที เพราะไม่อยากเสวนากับอีกฝ่ายเท่าไร แต่

หาฐู้ไม่ว่านคนขับรถของเธอข้างแก้มกระดูก จากที่ตอนแรกทำท่าจะแวะ
ร้านดังแถวนั้น ก็เลยขับรถผ่านมาไกลก่อนจะได้ร้านเหมาะๆ

พอเห็นร้าน นั้นทันทีถึงกับอุทานในอก

อิหยังวะ! สอนทำอาหารในรั้วในวัง เปิดร้านระดับต้อนรับคนวัง
มาเอง ใส่ชุดจัดเต็มแบบนี้ แต่...

“กินร้านเพิ่งข้างทางหรือคะ”

พอวางสาย นั้นทันทีหันไปถาม ซึ่งที่ปรกรก็ยังคงหน้าหนึ่งที่ยิ่ง
ดูดูและขริมขึ้นอีกเป็นกอง เธอชักสงสัยรูปตามสื่อโซเซียลต่างๆ ของ
ที่ปรกรเสียแล้วว่าที่เห็นยิ้ม নয়ตาอบอุ้นนั้นคงผ่านการรั้ชมาแล้ว
หลายรอบ เพราะตั้งแต่เจอตัวจริงมายังไม่เคยเห็นเขายิ้มเลยสักที

“กินได้ไหมละ” คนหน้าหนึ่งเอ่ยเสียงกระแทกนิดๆ

“เห็นสาวคนอื่นๆ คุณที่ไปพาไปเดดอย่างหฐู นี่หนามคิดว่าจะได้
ล่องเรือ ไม่ก็บินไปจกไขปลาคาเวียร์ที่ญี่ปุ่น หรือไปอุ้นห้องที่ได้หวัน
เลยนะคะ” นี่แค่แซวเท่านั้น ไม่ได้น้อยใจอะไรทั้งนั้นจริงๆ นะ

“ถ้าผมตามจับใครก็จะทุ้มหมดหน้าตัก แต่ถ้าใครมาตามจับผม
ก็ต้องรับผมให้ได้ ไม่ว่าจะแบบไหน คุณต้องหัดเรียนรู้อูเอาไว้อย่างหนึ่ง
นะคุณหนาม เวลาตามจับคนอื่น คุณก็จะได้มาตรฐานที่รองลงมา ตรง
กันข้าม ถ้าทำตัวดีมีคุณค่าให้คนอื่นมาตามจับ ก็จะมีอยู่ในระดับ
ไฮคลาส”

“สองมาตรฐาน” นั้นทันทีบ่ปากใส่อีกคน แต่ก็ยอมตามเขา
ลงไป

ที่ปรกรตรงไปสั่งข้าวราดแกงของตนเอง แล้วเดินนำไปนั่งด้านใน
ร้าน

หญิงสาวก้มมองชุดผ้าขึ้น เสื้อผ้าฝ้ายเข้ารูปปลางถอนหายใจ
เดินไปตะโกนสั่งอาหารอย่างคล่องปาก

“ป้า แจ่วบองผักสด ไข่ต้มสอง ชุบหน่อไม้ ลาบเป็ด จัดมาโลด”

สั่งอาหารจัดเต็ม ก่อนตรงไปตักน้ำในหม้อที่ให้บริการฟรีไปเสิร์ฟมหาเศรษฐีใหญ่ ที่ไม่รู้ว่ำนี่หลังกินอิ่มแล้วยังต้องหารค่าอาหารกับเขาด้วยไหม

“แต่งตัวสวยจังหนู เป็นดาราหรือเปล่าลูก” แม่ค้าที่ตักอาหารมาส่งวางจานข้าวแล้วเอาแต่ยื่นเมียงมองนันทน์พิน

ที่ปรกรอดเข้าไม่ได้ แต่มีหรือที่หญิงสาวจะเขินอายไปด้วย หน้าเธอหนากว่านั้นมาก

“หนูสวยขนาดนั้นเลยหรือคะป้า”

“สวยสิลูก ดูถูกค้าหนู่มๆ ในร้านป้าสิ มองหนูเป็นตาเดียว”

นันทน์พินไม่ได้หันไปมองรอบร้านหรือทำหน้าปัส้มที่มีคนมามองมาชมแบบนี้ หญิงสาวเพียงฉีกยิ้มให้อีกฝ่าย

“หนูไปจำแก่นบนมานะป้า ชุดมันเลยออกจะเวอร์ๆ อยู่สักหน่อย” ใครบ้างเล่าจะจัดเต็มอย่างเธอแล้วเดินเข้าร้านเพิ่งข้างทางมากินข้าวราดแกงแบบนี้

“ไปบนอะไรมาลูก ป้าก็ว่าอยู่ ทำไมสวยเสียขนาดนี้”

“ก็บนให้ได้สามี่หล่อๆ รวยๆ ไม่สองมาตรฐานนะสิคะ ผู้ชายเดี๋ยวนี้น่ายากป้า ต้องพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์เอา”

ป้าร้านข้าวแกงหันมองที่ปรกรแทบจะทันที เพราะไม่เพียงหญิงสาวคนสวยจะสวยมากแล้ว หนู่มที่มาด้วยก็หล่อลากเลยที่เดียว จนต้องลองมาเสียบๆ เคียงๆ ถาม เผื่อว่าจะเป็นดารามาอุดหนุนที่ร้านจะได้ขอถ่ายรูปติดหน้าร้านเรียกกระแสเสียหน่อย

“คนหล่อคนนี่ละลูก”

“โอ๊ย! คนนี้ไม่ใช่ของหนูหรอกคะ อันนี้คนข้างทาง บังเอิญเจอกัน หนูก็เก็บๆ มาจั้นแหละ จริงๆ หนูหาได้หล่อกว่านี้อีกนะป้า”

“โอ๊ย! ถ้าจะขอคู่ละก็โน่น! ต้องที่พระตรีมูรติแถวๆ เซ็นทรัล-เวสต์” มองซ้ายมองขวาแล้วลดระดับเสียงลง “ถ้าจะให้ผลดีต้อง

กุหลาบแดงแก้ดอก เทียนสีแดงหนึ่งคู่ รายไหนรายนั้น”

นั่นทันทีที่มองหน้าทีปรกรแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ ยกมือป้องปาก ถาม
ป้าเจ้าของร้านกลับ “จริงหรือป้า”

“จริงสิ ถ้าจะให้ดี หนูบนน้ำอ้อยน้ำตาลไปด้วยเลยลูก ท่าน
ชอบ”

“อ้อ...” ลากเสียง นัยน์ตาดูมีนัยแอบแฝงบางอย่าง

ทีปรกรเริ่มจะหัวเราะไม่ออก คิดจะแกล้งคนสักหน่อย ทีไหนได้
เธอสั่งอาหารคล่องปาก คุยถูกคอกับเจ้าของร้าน ซ้ำตอนนี้เขาเหมือน
จะถูกเอาไปบนบานศาลกล่าวด้วยซ้ำ จีบผ่านไอจีพอไหว ถ้าไปไกลถึง
ชั้นบนบานนี่ท่าจะไม่ไหว

“กินๆ” สั่งพร้อมจับช้อนล้อมตั้งท่ารอ เจ้าของร้านก็เลยจำต้อง
แยกจากโต๊ะนี้ไปดูแลคนอื่น

พอหนูเริ่มสงบ ทีปรกรก็เพิ่งสังเกตเห็นว่ามีคนมองหญิงสาวคน
สวยในชุดเสื้อแขนกุดผ้าชิ้นกันทั้งร้านจริง ให้หงุดหงิดใจที่ตนเองไม่
เลือกร้านหรูๆ เมื่อครั้ง จะได้เลือกมุ่มดึๆ หรือห้องวีไอพี จะได้ไม่มีคน
มาเมียงมองเขากับเธอแบบนี้ มาคิดได้ตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว

“คุณโกหกไหลลื่นแบบนี้ประจำเลยหรือ”

“โกหกทีไหน หนามคิดจะไปบนจริงๆ” หันมามองอีกคนอย่าง
จริงจัง

“ถ้าจะบนจริงก็มาบนที่ผมนี้ ขนมาเลยไอ้พวกน้ำอ้อยน้ำหวาน
ของคุณ บนผมน่าจะมีหวังกว่า เชื้อสิ”

ฟังแล้วนั่นทีนพิณเบ้าปากใส่ไม่จริงจังนัก แม้เธอจะไม่มีดวงนารี
อุปถัมภ์อย่างนี้หรอก อ้อยผู้ชายไม่ขึ้น แต่เรื่องเมาท์มอยกับชาวบ้าน เธอ
นี่ยื่นหนึ่งเลยเรื่องนี้

“ที่ผมถามไม่ใช่เรื่องบน แต่เรื่องโกหกกว่าไปจำกับบนมา ทำไม
ไม่ตอบไปตามความจริง”

“อ้อ...ก็ไม่ตลอดไปหรอกค่ะ เพียงแต่บางเรื่องหนามก็ไม่อยากบอกคนนอก เลยกพูดเล่นบ้าง พูดตลกบ้าง หรือโกหกบ้าง”

“แล้วกับผม คุณเคยโกหกอะไรบ้างหรือเปล่า”

นันทน์พินชะงักซ้อนที่ตักข้าว เงยหน้าขึ้นมองคนหล่อที่นั่งตรงข้าม ขนาดร้านเก่าโถมยังไม่อาจทำลายล้างความหล่อของเขาให้ดูน้อยลงเลย บอกเลยว่าเขาหล่อทะลุผนังผู้ฟังด้านหลังนั้นมาทีเดียว

“ไม่เคยโกหกนะคะ นอกจากพูดเล่นเสียมากกว่า”

“แล้วที่ว่าจะจีบผมนี่มันมีความจริงอยู่สักกี่เปอร์เซ็นต์กัน”

ดวงหน้าสวยซ้อนมองอีกฝ่ายอย่างไม่มั่นใจเท่าไร แต่มีหรือที่นันทน์พินจะพลาดโอกาสในการหยอด

“จริงทุกคำค่ะ”

เสียงหนักแน่น ดวงตากลมโตที่จ้องมองตรงมาที่เธอทำเอาหัวใจห่อมู่แก่งั่นนิดๆ แต่ที่ปรกรคิดว่าเพราะเจอเด็กปากเก่งมาจีบ หัวใจเลยกระตุ้มกระชวย เหมือนคนแก่เห็นเด็กสาวนั่นละ ไม่นานอาการเหล่านี้คงจะหายไป

หลังจากจากร้านข้างทาง รถยนต์คันหรูก็พาคนแต่งตัวสวยกลับระหว่างทางชายหนุ่มก็ขับรถไปเรื่อยๆ ไม่เร็วมาก ตรงไปตามเส้นทางกลับที่พัก

“คุณอายุแค่นี้ทำไมไม่จีบเพื่อนรุ่นเดียวกันเล่า” พักใหญ่ที่ปรกรก็เกริ่นถามออกมาอีก

“ก็ไม่มีข้อห้ามไหนบอกไม่ให้จีบคนแก่กว่านี่คะ”

“เด็กคนนี้นี่ พุดเพราะชื่อ หรือถนัดเรื่องพวกนี้”

ที่ปรกรหันไปมองคนข้างกายอย่างพิริยจอยู่ครู่หนึ่ง ก็เห็นเพียงดวงตาใสแจ้ว แก้มแดงระเรื่อ จะให้เขาคิดว่าหนูน้อยนามว่า ‘หนาม’ นี่เก่งกาจเรื่องผู้ชายก็ต้องสายหัว ขนาดหนุ่มๆ นักเรียนในคลาสทำอาหารยื่นจีบอยู่รอบข้าง เจ้าหล่อนยังไม่รู้ตัว ซ้ำไม่รู้ตัวซ้ำๆ ต้มมันนั้น

ไม่น่ากินเท่าเจ้าหล่อนหรอก

“มันก็ใช่ แต่คนโตกว่าเอาใจยากกว่าเด็กนะ บอกก่อน”

ที่ปกรกระตุกยิ้มมุมปากนิดๆ หันมามองคนข้างๆ ที่จิกยิ้มยียวน หน้าดูหวานฉ่ำน่ากิน เอ๊ย! น่ารักเสียไม่มี ชายหนุ่มยกมือขึ้นไปยี้ผมคนข้างๆ อย่างห้ามใจไม่ไหว

“คุณที่ป ผมหนามจะยุ่งนะคะ ทรงนี่ยิ่งมวยยากอยู่”

นั่นทันทันพินยกมือขึ้นห้าม ทั้งจัดผมให้วุ่น ไม่เข้าใจคนตัวโตเลย เดี่ยวอารมณ์ดี เดี่ยวอารมณ์เสียใส่เธออยู่ร่ำไป เธอเคยอ่านในหนังสือบันเทิงว่าเขายังอายุไม่เยอะมาก สามสิบค่อนไปทางปลาย แต่ทำไมภาวะอารมณ์เขาดูเหมือนคนเข้าวัยทองไปแล้ว แต่ถ้าวัยทองแล้วยิ้มนิดๆ จับหัวบ่อๆ คอยชวนไปกินข้าวด้วยกัน เธอยอม

คิดแล้วหัวใจเธอก็พองจนแทบคับอก

ในรถเงียบจนนั่นทันทันพินคิดว่าหนูได้ยินแต่เสียงเต็นของหัวใจตนเอง ก็พอดีกับเสียงโทรศัพท์ของที่ปรกรดังแทรกมา ชายหนุ่มใส่หูฟังบลูทูทแล้วกดรับ

“น้องกุลหรือครับ”

นั่นทันทันพินไม่ได้คิดจะแอบฟัง แต่เพราะชื่อ ‘กุล’ ที่ข้องเกี่ยวกับที่ปรกรในตอนนี่ที่เธอรู้ คือผู้หญิงสวยๆ ที่เขาเดินควงในเทศกาลทรนศนารัตนโกสินทร์ที่เธอและพี่ชายไปออกร้านขนมहनนั้น

“ผมหรือครับ” ที่ปรกรหันมามองคนข้างๆ ครู่หนึ่ง “ว่างครับ น้องกุลอยู่แถวไหน”

ปลายสายพูดว่าอย่างไร หญิงสาวไม่ได้ยิน แต่ไม่นานรถของที่ปรกรก็แวะจอดข้างทางที่ศาลารอรถ หญิงสาวเข้าใจโดยที่อีกฝ่ายไม่ต้องอธิบายด้วยซ้ำ

“หนามลงทรงนี้ใช่ไหมคะ” หญิงสาวหยิบข้าวของของตนเอง ออกที่พองๆ ห่อเหยียวลง

ที่ปกรมีสีหน้าหนักใจอยู่ครู่หนึ่ง เมื่ออีกฝ่ายสีหน้าปกติ เขาก็เปิดประตูลงไปเอาตะกร้าข้าวของของอีกฝ่ายลงให้ แถมหยิบเงินค่ารถให้อีกฝ่าย

“ไม่ต้องคะ หนามมีค่ารถ ไม่ต้องห่วงหนาม หนามนั่งแท็กซี่จนชินแล้ว” ไม่นินอย่างเดี๋ยวนี้อีกทีนี่ละ

ที่ที่ปกรพูดว่าสองมาตรฐานในร้านขายข้าวแกงข้างทาง ตอนนั้นนั่นนั่นพินยังไม่เข้าใจดี จนตอนนี้ถึงเห็นภาพเหล่านั้นชัดขึ้น

‘ถ้าผมตามจับใครก็จะทุ้มหมดหน้าตัก แต่ถ้าใครมาตามจับผมเองก็ต้องรับผมให้ได้ ไม่ว่าจะแบบไหน คุณต้องหัดเรียนรู้เอาไว้อย่างหนึ่งนะคุณหนาม เวลาตามจับคนอื่นคุณก็ได้มาตรฐานที่รองลงมาตรงกันข้าม ถ้าทำตัวดีมีคุณค่าให้คนอื่นมาตามจับ ก็จะอยู่ในระดับไฮคลาส’

“แกมันโลโซขายหนาม เทียบอะไรกับระดับซูเปอร์วีไอพีเล่า”

บอกตนเองระหว่างค้นหาโทรศัพท์ ตั้งใจจะโทร. หาคนที่ร้านให้มารับ แต่รอบข้างวังเวง เสียงรถที่แล่นผ่านไปผ่านมาดังน่ากลัวจนอยากยกมืออุดหู ชั่วขณะนั้นนั่นนั่นพินหือ้อตาลายเพราะเสียงรถที่วิ่งปาดแซงซ้ายแซงขวาผ่านหน้า ชมบมีเหงื่อซึม มือไม่อ่อนระทวยจนทำโทรศัพท์หล่น

“โทรศัพท์หรือกระเบื้องเคลือบ ตกน๊ีบปังบ๊ีบ”

ดวงหน้าซีดออกเมื่อเดงมองถนน กลั่นใจ กลั่นน้ำตา ยกมือสั้นๆ โบกแท็กซี่คันแรกที่เจอ ก่อนหลบหลับตาก้าวขึ้นรถ ประคองตนเองออกไปจากที่ตรงนั้นให้เร็วที่สุด

4

“ไฉ่หนามทำหน้าที่ให้มันสวยๆ หน่อยสิ เปลืองเครื่องสำอางจริงๆ”

นัทร้ที่อยู่ในชุดเสื้อม่อฮ่อมยืนมือไขว้หลังกำกับอยู่ไม่ห่าง ตาคอยสำรวจน้องสาวคนสวยที่วันนี้แต่งชุดไทยประยุกต์ มาเป็นผู้ช่วยในการถ่ายรายการ *ครัวคุณต๋อย* และช่วยสาธิตการทำอาหารจากร้านหนึ่งรายการ

“นี่ก็สวยแล้วนะพี่นัทร้ ช่างแต่งหน้ายังชมหนามไม่ขาดคำ อีกนิดจะพาหนามไปเป็นดาราราวแล้วเนี่ย” คนที่แต่งตัวสวยจัดทั้งเสื้อผ้าหน้าผมแย่ง

นัทร้ไม่ค่อยพอใจในความสวยของน้องเท่าไร กลัวมีคนมาเกาะเกาะ น้องสาวเขายังชื่อๆ ไม่ทันคน ถ้าไม่ติดว่าต้องหาเงินเยอะๆ เพื่อมาดูแลบ้านเรือนไทยและร้านอาหารเพียงพอดีบายเรือนคุณนัทร้เอาไว้ อย่าหวังว่าเขาจะเอาหน้าตาตนเองและน้องสาวออกมาเรียกชื่อและเรียกลูกค้าแบบนี้

“ถ้าอย่างแกเป็นดาราราวได้ ใครหน้าไหนก็เป็นได้ใหม่ เอาไฉ่ต่างที่บ้านมาแสดงก็ได้จ้ะนลิ”

“พี่นัทร้!”

คนสวยหน้าอใส่ ทั้งสะบัดหน้าแรงๆ ครั้นจะแย้งเรื่องหน้าตา พี่ชายเธอก็หน้าหวานหยด หล่อวิ้วตายนวดยลัมเสียดแบบนั้น เธอจะเอาอะไรไปเทียบได้

“ทำไม จะเอาใหม่โทรศัพท์นะ”

เมื่อพี่ชายยกข้อแลกเปลี่ยนมาอ้าง ปากที่กำลังตั้งใจอ้าเถียงก็ รีบหุบลง บินหน้าเศร้าร่ำน้ำสงสารเข้าแทนที่

“เอาสิคะคุณพี่ขา ไม่งั้นหนามจะมาแต่งองค์ทรงเครื่องเน้น ขนาดนี้หรือไง โทรศัพท์ทุกวันนี้ก็แพงเหลือเกิน เครื่องละสองสามหมื่น” บ่นอุบอิบ

เพราะโทรศัพท์เพิ่งไปร่วมเดือน ทำให้เธอขาดการติดต่อกับโลก โซเชียลไปอย่างปัจจุบันทันด่วน แทบเกิดอาการลงแดงขึ้นทุกขณะจิต อยู่แล้ว อยากส่องนักร้อง ดารา และหนุ่มๆ ตามประสา

“ฉันบอกให้เอาเครื่องราคาไม่กี่พันก็ไม่เชื่อ”

“ก็กลัวมันไม่ชัดนี่นา แถมความละเอียดภาพมันไม่สูงด้วย หนามอยากส่องหนุ่มๆ ด้วยความชัดระดับไฮเอนด์”

พี่ชายที่ยืนคุมเข้มน้องสาวเขกมะเหงกใส่หัวเล็ก

“ส่องไปก็แค่นั้น เขาไม่เอาแหหรือ แล้วเวลาสาริตทำขนมก็หัน มองกล้องแล้วฉีกยิ้มกว้างๆ ด้วย พี่จะยืนอธิบายอยู่ข้างๆ”

“เจ้าคะ” ขานรับทั้งทำหน้าย่นใส่พี่ชาย

“แล้วหายท้องเสียหรือยัง” ตอนทำพี่ชายเสียบๆ เคียงๆ ถาม ช่วงนี้นั้นทันพินเห็นชัดว่าพี่ชายเป็นห่วงเธอมาก ตั้งแต่วันที่ถูกเทแล้วเรียกแท็กซี่กลับบ้าน เธอซื้อหน้ากากซิดเหมือนไม่มีสติ มือไม้สั่น อยู่ยาวนานกว่าจะเรียกสติกลับมาได้

“หายมาจะเป็นอาทิตย์ๆ แล้วพี่ ทำงานหาเงินได้น่า ยังไม่ตาย ง่ายๆ หรือก”

“อาหารข้างทางที่หลังห้ามไปกิน หิวมากก็อดมากินข้าวที่บ้าน

ที่ร้าน หรือคราวหลังถ้ากลัวหิวก็ห่อจากบ้านไป” กำชับพร้อมส่ายหน้า
แรงๆ และเปรยเสียงระอา “เสียชื่อร้านหมด”

อาหารเป็นพิษนี่ก็เสียชื่อร้านหรือ นันทน์พินรำพึง

“แล้ววันนี้ไปหาหมอศิลามาแล้วไม่ใช่”

“ไปทำไม่ละพี้นท์ หนามหายแล้ว แข็งแรงดี ออกรายการได้
ในรายการ*ครัวคุณต๋อย*ไม่มีเอฟเฟกต์ แสงสีเสียงอะไรให้ตื่นตกใจ
หนามไปสอบถามมาแล้ว”

“ฉันไม่ได้ห่วงเรื่องเอฟเฟกต์จากทางรายการ ฉันห่วงแก เดี่ยว
ว่างๆ เราไปหาหมอศิลากัน”

“หนามไม่ไป หนามหายแล้ว”

“แกหายมาหลายปีแล้ว อันนั้นฉันรู้ แต่มันมากำเริบอีก เกิด
ฉุกเฉินเป็นข้างนอก โทรศัพท์ด้นฟังเหมือนครั้งนั้นอีก ใครจะช่วยแก”

นันทน์พินสบสายตาห่วงใยของพี่ชายผ่านกระจกเงาครู่หนึ่ง

“หนามไม่เป็นอะไร ใช้ชีวิตปกติได้ พี่ก็เห็น พี้นท์คะ อย่าทำ
เหมือนหนามเป็นตัวอะไรที่แปลกแยกนักหน่อยเลยคะ ปล่อยให้หนาม
ใช้ชีวิตของหนามไปเถอะ หนามอยู่กับมันได้”

พี่ชายยื่นกอดอกจ้องมองน้องสาวอย่างไม่วางใจ ก็พอดีที่โปรดิว-
เซอร์รายการมาเรียกไปซักซ้อมคิว สองพี่น้องเลยจำต้องไปสแตนดบาย
และแน่นอนว่าพิธีกรชายทั้งหลายในรายการเอาแต่สนใจแม่ครัว
คนสวยที่ไปสาธิตการทำอาหาร

“กินขนมร้านนี้แล้วรับรองว่าผิวสวย หน้าหวานเหมือนแม่ค้า
ไม่ลองเดี๋ยวคุณจะถูกยกับเขาไม่รู้เรื่อง”

พิธีกรหนุ่มที่ยื่นขนานด้านซ้ายด้านขวาของนันทน์พินเอ่ย
กระเช้าเข้าหยอกเรียกเสียงหัวเราะ ตากล้องก็คอยแต่จับหน้าคนทำ
และผิวสวยๆ เนียนละมุนของผู้ช่วยพ่อครัว

“ถ้าอยากเจอแม่ค้าหน้าหวาน พ่อค้าหนุ่มหล่อ แถมอาหาร

อร่อยเลิศแบบนี้ สามารถติดต่อช่องทางไหนได้ครับ”

ขณะที่ถึงขั้นตอนการชิมอาหาร พิธีกรชายอีกคนก็เข้าประเด็น เปิดช่องทางการติดต่อ นัทรก็บอกช่องทางติดต่อติดร้านเพียงพอดีบาย เรือนคุณนัทรพร้อมขบิบตาใส่กล้องหวานเสน่ห์ เรียกเสียงกรี๊ดร้องจาก บรรดาแม่ยกที่ตามพ่อครัวหนุ่มมาในสตูดิโอด้วยดังสนั่น

“แล้วเบอร์ติดต่อแม่ครัวล่ะครับ ติดต่อเบอร์ไหน” พิธีกรหนุ่ม รีบหยอด

นันทน์พินยิ้มเงินอายพอเป็นพิธีเพราะมีแจ้ในสคริปต์มาแล้ว และพี่ชายเธอก็เล่นบทบาททวงน้อง แจ้เบอร์ทางร้านไปซ้ำๆ

กว่าจะบันทึกรายการเสร็จก็ใช้เวลาไปแทบจะวันครึ่ง สองพี่น้อง และเด็กๆ ในร้านจึงได้ชนข้าวของบางส่วนที่เตรียมมากลับ

“คุณหนามครับ คุณหนาม!”

ตอนที่สองพี่น้องออกจากสตูดิโอ พิธีกรช่วยที่หน้าตาดีสุดและ ดูเด็กสุดในกลุ่มนามพี่อ้อฟก็ตามออกมาพร้อมร้งนันทน์พินเอาไว้

“หนามบอกแล้วว่าหนามสวย เดียวก็มารบเร้าหนามไปเป็น ดาราอีก เชื้อสิ” หญิงสาวหันไปมองพี่ชายพลางกระซิบบอก ก่อนหัน ไปฉีกยิ้มให้พิธีกรท่านนั้น

“คือทราบมาว่าคุณหนามนี้รับสอนทำอาหารด้วย พอมีเบอร์ ติดต่อให้ผมหน่อยไหมครับ เผื่อผมจะต้องเรียนเรื่องอาหารเพิ่ม ก็อย่าง ที่เห็นนี่แหละครับ ในรายการก็ต้องเข้าใจเรื่องอาหารเรื่องรสชาติอาหาร ต้องศึกษาเอาไว้บ้าง”

นันทน์พินรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหน้าแตกดัง เพล้ง!

นัทรไม่ได้หัวเราะเยาะความเข้าใจผิดแบบมันหน้าของน้องสาว เพราะพักหลังมานี้ลูกศิษย์ชายเยอะขึ้นมาก แล้วน้องสาวเขาก็แทบ ไม่รู้ตัวเลยว่าลูกศิษย์อยากมาเรียนทำขนม หรืออยากมาเรียนรู้เรื่อง ความรักกันแน่

“มีครับๆ นีนามบัตร ติดต่อไปเลย หรือถ้าอยากสอบถามแบบ ส่วนตัว ระบุครูที่นินามเลยนะครับ ขอบใจที่ใส่ใจและอยากศึกษาขนม ไทยกับพวกเรา ถือเป็นเกียรติมากเลยนะครับ เพราะคนเดียววันนี้ไม่ค่อย สนใจรักษาวัฒนธรรมหรือแม้แต่อาหารไทยๆ เท่าไหร่”

นัทร้เข้ามาขวางพร้อมคำพูดทรงคุณค่า หน้าตาหล่อดูทรงภูมิ สบายยาวหวังดักให้พิธีกรรายการอาหารงุงง แล้วก็จับจ๊อบด้วยการขอบคุณปิดท้าย

“ขอบคุณคุณพิธีกรเขาเสียสินนาม”

ตั้งน้องสาวมาทำความเคารพ ก่อนยัดน้องสาวเข้าไปในรถแล้ว ปิดประตู

“เออ...เบอร์น้องไม่มีหรือครับ” พิธีกรหนุ่มไม่ย่อท้อ

“โทรศัพท์นนามพึ่งนะครับ ตอนนี่ก็ทำงานหาเงินซื้อให้รุ่น ยุงยากนะครับ โทรศัพท์ทุกวันนี้เครื่องเป็นหมื่นๆ นี่ก็กะเดินสายออก รายการอีกสิบที่จะได้พอค่าโทรศัพท์ ก็ไม่มีสปอนเซอร์มาอุดหนุนส่ง โทรศัพท์ถึงบ้านบ้าง ถ้ามีแบบนี้บ้านนี้ไ้หนามันคงมีเบอร์ส่วนตัว ไปแล้วครับ” นัทร้ทอดเสียงยาว มองพิธีกรหนุ่มที่ตามติดน้องสาวเขา ตั้งแต่ในรายการแล้ว คอยถามซักนั่นซักนี่นอกสคริปต์อยู่เรื่อยจน ไร้คาญตา

“อ้อ...ที่อยู่ นนามบัตรเป็นทั้งที่ร้านและที่บ้านนะครับ ว่างๆ ก็ โทร. นัดจคงคิวไปทานอาหารได้ วันนี้ยังงักขอบคุณมากนะครับที่ให้ โอกาสร้านของเราออกรายการ” กล่าวลาแล้วขึ้นรถ ให้คนรถออก ารถขณะที่นั่งกระหึ่มยิ้มย่องลำพังคนเดียวจนน้องสาวอดใจไม่ไหว

“ยิ้มอะไรนะพี่นัทร้ หรือพบรักกับพิธีกรนั่น”

“เรื่องของฉัน อย่างน้อยก็ไม่มันหน้าว่าเขามาตามไปเป็นดารา อย่างแหหรือก” ยกย่อนน้องสาวพร้อมกอดอกวางหน้าตัง “แล้วก็ เข้าไปตอบคำถามที่หน้าเพจด้วย ไม่เข้าไปดูเลยตั้งแต่โทรศัพท์พึ่ง”

“ก็บอกให้ซื้อโทรศัพท์ให้หนาม พี่นะงัก ให้หนามนั่งรอของฟรี
หล่นลงมาจากฟ้าหรือไง”

“แน่นอน แก่ไม่รู้อะไร พวกคนรวยๆ หรือพวกมีชื่อเสียงนะ ของ
พวกนี้จะมีสปอนเซอร์ส่งมาให้ใช้ฟรีๆ น่าจะมีสปอนเซอร์มาถูกตา
ต้องใจร้านเราบ้าง เขาอาจจะส่งให้แกใช้ ใครจะไปรู้”

“จ๊ะ! ร้านเราดังนักนิ และพี่น้องกับหนามนี่ก็ดังติดลมบนเหลือ
เกิน ดูแค่เพจขนมก่อน มีคนตามกี่คนกัน สปอนเซอร์หน้าโง่งที่ไหนจะ
ส่งอะไรๆ มาให้”

“นัทธิดีไม่ได้ขำ เพียงสีหน้าอ่อนลง ยกมือขึ้นลูบหัวน้องสาว

“แกตั้งใจเรียนไปเถอะน่า อย่าห่วงเรื่องพวกนี้นักเลย”

“หนามนี่หรือห่วง น้อยๆ หน่อยพี่นัทธิดี พี่นั่นแหละมักลากหนาม
มาห่วงด้วย สาวสวยขนาดหนามนี่สมควรเรียน เทียวเล่นอยู่กับเพื่อน
ชอปปิงไปวันๆ” นันทินพินรีบแย้ง ก่อนหลบมะเขงกของพี่ชายที่เขก
ลงมาด้วยความเร็วแสง

“ฉันหมายถึงเรื่องดารารหรือว่าหนุ่มๆ อย่าเพิ่งไปสนใจมันเลย
ตั้งใจเรียนให้จบ เอาตัวให้รอดพอ”

“ที่อย่างนี้มาทำหวง หน้าน้องพี่นี่สวยนักนี่ โตะจนปานนี้ แฟน
สักคนก็ไม่มี ถึงมีก็เป็นแค่ตัวสำรอง” พูดแล้วก็ทำท่าจะน้ำตาซึม นึกถึง
วันที่โทรศัพท์พังก็ปวดหัวใจ ปวดใจเข้าก็พาลนึกโกรธ

“หนามจะตั้งใจเรียนให้จบ ทำงานหาเงินเยอะๆ จะได้สวยๆ
รวยๆ เก่งๆ”

กอดอกขีดหน้าทั้งที่ทำตาแดงๆ เหมือนจะร้องไห้ จนพี่ชายที่
นั่งกอดอกเอนพิงเบาะนั่งด้านข้างใช้เท้าเตะทำนองสาวเบาๆ

“ฝันอยู่หรือไง แค่เรียนจบ เอาตัวรอดก็พอแล้ว ฉันไม่ได้หวังให้
แกต้องสวย ต้องรวย ต้องเก่งหรือก แค่ไม่ไปถูกใครหลอกก็พอ”

“พี่น้องชอบมาเตะหนาม เดี่ยวหนามจะหาแฟนเป็นนักฟุตบอล

ลองพามาเขียนนามอีกคราวนี้ นามให้แฟนนามหวดหน้าแข้งใส่ไม่รู้ด้วย”

“เออๆ ฉันจะรอ ถ้าแกเอาแมสซิมาทำแฟนได้ ฉันจะกราบเลย”

นันท์นพินสะบัดหน้าใส่พี่ชาย แต่ก็อดยกมือไหว้ไม่ได้ตอนที่พี่ให้คนขับรถมาส่งที่คอนโด ก่อนที่ตนเองจะเลยกลับบ้าน

ช่วงหลังๆ นันท์บอกที่ร้านคนเยอะ ไม่ค่อยอยากให้เธอพักที่นั่น นันท์นพินเลยต้องมาพักที่คอนโด ซึ่งเข้าทางคนที่ไม่อยากเข้าครัวอย่างเธอพอดี

“ไอ้พี่นันท์ อย่าให้หนามจิบแมสซิได้นะ เจอหวดแน่ๆ พี่อะไรแบบนี้ ไม่เขกหัวก็ตีบ นี่น้องหรือว่ากระสอบทรายกันแน่” บ่นตอนเดินเข้าประตูผ่านชั้นโถงประชาสัมพันธ์ด้วยอาการอ่อนล้า เหมือนเห็นร่างสูงๆ หนาๆ ของใครบางคนทางหางตา แต่ไม่ได้ใส่ใจ ตะเคียวการ์ดเข้าด้านในโถงลิฟต์ แล้วกดลิฟต์ไปชั้นที่ตนพัก

“คิดอีกที่จิบนักมวยดีกว่า อองตวนเล็กกับชิปปี้แล้ว ว่างใหม่ น่า...คราวนี้ไอ้พี่นันท์พูดมากนักจะได้สั่งให้ไปอัดซะให้ท่วมเลย” บ่นพร้อมลูบกำปั้นเล็กๆ อย่างอาฆาต ก่อนเดินออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้นของตน เลี้ยวไปที่หน้าห้อง กดรหัสเข้าห้อง ปากก็หาไปด้วยตอนถอดรองเท้าหยิบเข้าชั้น

“ไหนคุณว่าจะจิบผม”

เสียงหัวนจัดตั้งขึ้นมา ทำเอาคนที่อ่อนเพลียทั้งตาไหลสะดุ้งโหยง หันกลับมาเปิดตามองคนที่กำลังยืนถอดรองเท้าอยู่ใกล้ๆ ตน

“คะ...คุณที่ป”

“ก็ผมสิ คุณคิดว่าใคร”

ที่ปรกรอดอกจ้องมองดวงหน้าสวยที่ยังคงมีเครื่องสำอางฉาบทับอยู่ ดูสวยจัดจ้านกว่าทุกครั้ง แม้จะสวมชุดใส่เล่นอย่างเสื้อยืดกางเกงยีนก็ไม่ทำให้ความสวยลดลงสักนิด

ที่ปกรโน้มดวงหน้าหล่อเข้ามาใกล้ พร้อมเค้นเสียงแข็งออกมา
“หรือคิดว่าผมเป็นเมสซี หรือองตวน”

“คะ...คุณเข้ามาได้ยังไงคะ มาตอนไหน”

หญิงสาวมองเล็กกว่าตนเองเข้าห้องถูกใหม่ ซึ่งก็แน่ใจว่านี่ห้อง
ของตนเอง ก่อนจะเดินห่างจากเรือนกายกำยำที่โน้มเข้ามาใกล้ จนได้
กลิ่นอายหอมอ่อนจากเขา แล้วยั้งตอนนี้เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ต กางเกง
สแล็กสีเทา เสื้อสูทคล้องอยู่ที่แขน ต่างจากที่เธอเจอทั้งสองครั้ง

“ก็มาด้วยกัน ถ้าคุณไม่มัวแต่บ่นถึงผู้รักอย่างเมสซี องตวนอยู่
ก็คงได้ยินที่ผมทักคุณ และคงรู้ตัวว่าผมเดินตามคุณมา”

“ตามมาทำไมคะ”

ถามอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็ยอมหลีกเลี่ยงให้เขาเดินนำเข้าไปยังห้อง
รับแขกด้านใน เขาเลือกนั่งโซฟาตัวยาว ขณะที่เธอทั้งกายนั่งที่โซฟา
เดี่ยว ห่างจากเขาพอประมาณ

“ผมโทร. มาทำไมไม่รับ โไลน์มาก็ไม่ตอบ ไตรรกเมสเซอร์ก็ไม่เห็น
เปิดดู”

อาการร้อนใจทั้งหมดนั้น ที่ปกรบอกตนเองว่าไม่ได้กังวลที่เธอ
ไม่ติดต่อ เพียงแต่เกรงว่าเธออาจจะไม่กลับบ้าน เกรงลูกสาวคนอื่นได้
รับอันตราย เลยร้อนใจนั่งไม่ติด คอยไปแอบดูที่เรือนคุณนัท์ หรือที่
คอนโดนี่ก็แะมาบ่อยมากจนแทบจะสนิทกับพนักงานต้อนรับของที่นี่

“อ้อ” นันทน์พินครางทั้งพยักหน้าเข้าใจสาเหตุการมาของเขา

“โทรศัพท์หนามพิงคะ พังตอนลงจากรถพอดี วันนี้หนามว่าจะ
เปิดเน็ตซึกเช็กสื่อโซเชียลอยู่ที่เดียว”

ที่ปกรพยักหน้ารับ แล้วก็นั่งเงียบไป

นันทน์พินอึดอัด ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไร แล้วมาเพื่อถามแค่นี้
หรือยังไง คนตัวเล็กนั่งกุมมืออย่างทำตัวไม่ถูก จนกระทั่งเสียงห้วน
ไม่สบอารมณ์ดังมา

“ห้องคุณไม่มีเครื่องตีหมหรือ”

“มีค่ะ”

“แขกมานั่งตั้งนาน คุณไม่คิดจะต้อนรับอะไรผมหรือไง ไหนว่า จีบผมอยู่”

มุกนี้อีกแล้วสิ นี่สินะมาตรฐานสำหรับคนที่ตามจีบเขา

นั่นทันทินอยากขอคืนคำที่บอกว่าจะจีบเขา ตอนแรกก็แค่ชอบแบบเด็กๆ ตอนนี้รู้แล้วว่าไม่มีทางเป็นไปได้ และเธอไม่ชอบเป็นตัวสำรองหรือของเล่นของใคร เพราะรู้สึกไม่สนุก แครับมือกับพี่ชายจอมหาเรื่องก็ลำบากมากพออยู่แล้ว

นั่นทันทินเดินเข้าครัว หยิบแก้วและน้ำเปล่าที่อัดแน่นเต็มตู้ออกมารินใส่แก้วให้เขา

“มีอะไรให้กินไหม”

พอเสิร์ฟน้ำ เขาก็ได้รับเชิญก็เอ่ยขึ้น ทำเอานั่นทันทินแทบตรงออกมา เธออยู่ในสตูดิโอยื่นทำอาหารมาจนขาแข็ง ตอนนี่สิ่งที่เธอเกลียดและไม่อยากเข้าใกล้ที่สุดคือครัว

“มีอยู่มั้งคะ หนามรบกวนคุณที่ไปเข้าไปหากินเองในครัว เพราะวันนี้หนามเหนื่อยมาก หนามขอล้างหน้าแป็บหนึ่งนะคะ”

อยากจะทำต้อนรับขับสู้ แต่เธอรู้สึกว่าถ้าไปทั้งตัว และคิดว่าจะไม่อยู่ในความสะอาดมาตรฐานที่เขาสร้างขึ้นอย่างแน่นนอน เลยหิ้วกระบะแปะเดินขาลากเข้าห้องที่อยู่ด้านในสุด แต่พอเข้าห้องได้ สมองก็ราวกับลืมนว่าเขาอยู่ด้านนอก ทั้งตัวลงเตียงได้ก็หลับไปเลย

‘เด็กคนนี่ไม่รู้จักระวังตัวเองเลย’

ที่ปกรที่ถูกทิ้งให้อยู่ลำพังในห้องรับแขกตามเข้ามาในห้องด้วย หลังคนที่ขอตัวมาล้างหน้าหายไปนาน ตอนนี่เขาเย็นพิงกรอบประตุมองร่างบางที่นอนขดอยู่บนเตียง แอร์ไม่ได้เปิด ไฟไม่ได้เปิด

ร่างหนาก้าวเดินเข้าไปในห้อง จัดการเปิดแอร์ คลุมผ้าให้อีกคน

ก่อนจะหยิบคีย์การ์ดในกระเป๋าของเธอ

“หนาม รหัสเข้าห้องคุณรหัสอะไร” เขย่าถามคนหลับ

“คุณที่ปหรือ...คุณหล่อจัง” คนหลับบ่นงมำออกมา

“ผมทราบ บอกรหัสเข้าห้องคุณมา รหัสอะไร”

คนง่วงนอนมากปรี๊ดตางงงอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยบอกเขาไป แล้ว
ชุกกายเข้ากับผ้าห่มอุ่น

ที่ปกรได้การ์ดและรหัสก็ลงไปหาซื้อของกินของใช้ ก่อนจะกลับ
ขึ้นมา พร้อมเปิดดูบอลคู่สำคัญรอบดึก พักครึ่งแรกก็เข้าไปอาบน้ำใน
ห้องนอนพี่ชายของนันท์นพิน พร้อมรื้อเสื้อผ้าในตู้มาสวมอย่างถือ
วิสาสะ ก่อนมานั่งเอนกาย ขาพาดโต๊ะเล็ก ตาจ้องมองบอลนัดสำคัญ

หญิงได้ยินคนง่วงแสนน่ารักบอกว่าเขาหล่ออยู่เลย นี่ขนาดหลับ
ยังคลั่งไคล้เขาขนาดนี้ แล้วหล่อของเจ้าหล่อนนี่มันต้องมาตรฐานไหน

“เมสซิไม่เห็นจะหล่อตรงไหน เล่นบอลก็งั้นๆ”

แต่แทนที่ที่ปกรจะได้ลุ้นไปอย่างทุกแมตช์ กลับต้องตั้งคำถาม
กับตนเองเป็นพันๆ หน แกรมเริ่มเหม็นขี้หน้านักเตะคนนี้

“เด็กทุกวันนี้ใจโลเลจริงๆ ดูไม่ออกหรือไงว่าอะไรเพชร อะไร
กรวด”

ที่ปกรรู้ว่าไม่ควรลดตัวลงไปในสงครามแย่งชิงที่หญิงสาวสร้าง
ขึ้น แต่พอพักโฆษณา เห็นนักมวยชื้อของตวอนในโฆษณาคงลิตกัณท์
ยี่ห้อหนึ่งก็อดหงุดหงิดขึ้นมาไม่ได้

“นักมวยคนนี้ก็หน้าแหลม นึกว่าผู้หญิงเสียอีก”

กำลังหงุดหงิดกับสองนักกีฬาบ้ำก็พอดีห้องนอนที่เจ้าของห้อง
หายเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในนั้นเสียนานถูกเปิดออกมา ตอนนี่เจ้าของเรือน
ร่างอรชรอยู่ในชุดอยู่กับบ้าน เสื้อยืดตัวโตๆ กับกางเกงขาสั้นที่สั้นมาก
จนนึกว่าไม่ได้นุ่งกางเกง ดวงหน้าที่เคยแต่งแต้มถูกล้างออกหมดแล้ว
กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยฟุ้งมา บอกว่าเธอคงอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว

“ใครเปิดไฟ เปิดทีวีทิ้งไว้เนี่ย ฟินท์คะ ฟินท์! จะมาใช้ไฟแล้ว
ให้หนามจ่ายไม่ได้นะบอกก่อน”

ตะโกนมาตามทางเดินก่อนจะหยุดยืนนั่งตรงห้องรับแขกเมื่อ
เห็นว่าเป็นใครกันแน่ที่มาใช้ทรัพยากรในห้องเธออย่างฟุ่มเฟือย

“คะ...คุณทีป นี่เราฝันยังไม่ตื่นอีกหรือเนี่ย ฝันว่าเจอไปแล้ว นี่
ยังฝันว่าตื่นมาเจออีก” เอ่ยอย่างงุนงง ทำท่าจะเดินเข้าครัว แต่คน
ตัวโตหันมามอง ทั้งยังชูแก้วร้องบอกเธอ

“เสิร์ฟเบียร์ด้วย ให้ไวๆ”

เสียงออกคุณิตๆ กร้าวหน่อยๆ ดังมาบอกให้มันหันพิศทราบ
นี่ไม่ใช่ฝัน เธอเจอทีปกรจริงๆ แล้วก็เกิดจำได้ขึ้นมาว่าตนทิ้งเขาไว้แล้ว
หนีเข้าไปนอน ตื่นมาอีกทีตอนนี้ก็ตีสามครึ่งไปแล้ว

นี่ยังหน้ามึนอยู่อีกหรือเนี่ย หรือยังจะบริการส่งตรงมาให้จับ
ทำคะแนนถึงที่อิกวะ นึกอย่างระแวงแถมสับสน

“คุณทีป...” ครางออกมาอย่างงุนงง “...เอ่อ...ห้องหนามไม่มี
เบียร์”

“อยู่ในตู้เย็น ผมลงไปซื้อมาแล้ว”

มันหันพิศคิดถึงความฝันว่าเขาขอรหัสและคีย์การ์ดห้องเธอ นั่น
ก็คงจะเป็นเรื่องจริงสินะ

และก็จริง มีเบียร์กระป๋องอยู่ในตู้จริง หญิงสาวเลยหยิบออกมา
หลายกระป๋องเพื่อกันเขาใช้โอกาสนี้จิกหัวใช้เธออีกครั้ง และโชคดีที่ใน
ตู้มีของว่างอย่างพวกไส้กรอก ลูกชิ้น หญิงสาวเลยยัดใส่ไมโครเวฟ
ก่อนใส่จานก็หยิบซ้อนล้อมใส่มา เดินเอาเบียร์มาส่งให้ทีปกร ส่วน
ตนเองทิ้งกายลงนั่งที่พื้น วางจานใส่ของว่างลงบนโต๊ะเล็ก

“ทำไมต้องเทเบียร์ใส่แก้วด้วยล่ะคะ”

มันหันพิศอดสงสัยไม่ได้ เพราะเธอต้องลำบากล้างแก้วที่เขาดื่ม
อีก แทนที่จะดื่มผ่านกระป๋อง ดื่มหมดก็ขยำทิ้ง ง่ายและสะดวกกว่า

หรือเห็นว่าเธอเป็นแม่ครัวเก่งเรื่องทำความสะอาด แต่แม่ครัว
เวอร์ชันนี้เกียจมาก ๆ นะขอบอก

“เอาบรรยากาศ”

‘บรรยากาศอะไร นี่ไม่ใช่ลานเปียร์สักหน่อย’ อดค่อนข้างอด
อีกคนในใจไม่ได้ แล้วใช้ช้อนหันใส่กรอกที่เวฟจนแตกบานเต็มจาน
ตอนนี้ก็เริ่มเหี่ยวไม่น่ากิน

“ผมถามจริงเถอะ คุณเป็นแม่ครัวจริงๆ หรือ”

นันทน์พินจิ้มใส่กรอกที่หันเป็นชิ้นพอดีคำเข้าปาก เคี้ยวจนแถม
ใส่ๆ ปากสีชมพูอ่อนขยับหัมบๆ น่ารัก คนที่มองจอก็วิตอนแรก
เผลอละสายตามาจ้องมองภาพนั้นจนได้

“ทำไมคะ”

“เวฟใส่กรอกได้เหี่ยวและแตกบานขนาดนี้” ชายหนุ่มมองจาน
อาหารว่างของอีกคนพลางสายหิวแรงๆ

“หนามชอบกินแบบนี้”

ที่ปกรโถมตัวลงมา เปิดกระป๋องเปียร์แล้วเทใส่แก้วขณะเอียง
หน้ามองคนที่สนใจใส่กรอกเหี่ยวๆ ในจาน

“ของผมยังไม่เหี่ยวแบบนี้ละ บอกก่อน”

“คะ?”

นันทน์พินเอียงหน้ามองอีกฝ่าย ก่อนจะลดสายตาลงมองหว่าง
ขาอย่างไม่รู้ตัว พลันหน้าสาวก็แดงช้ำขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล ส้าลัก
อาหารที่เพิ่งจะกลืนลงคอ

“แค่นี้?”

เพราะความแสบร้อนที่ระอุมาตามลำคอและหน้าอก มือเล็กเลย
ยื่นออกไปคว้าแก้วที่มีน้ำอยู่เกือบเต็ม ได้แล้วก็ยกกระดกรวดเดียวหมด
พร้อมลูบอกหลังจากทุเลาจากอาการแสบร้อน

พอวางแก้วที่น้ำหายไปเกือบหมดลงที่โต๊ะ อาการแสบร้อนแน่น

ออกตอนแรกก็ถูกแทนที่ด้วยอาการมีนๆ อาจจะเป็นเพราะเหนื่อยมาหลายวัน พักผ่อนไม่เพียงพอ พอเติมแอลกอฮอล์ลงไป หน้าก็ปลั่งแดงระเรื่อขึ้นทันตา

“น้ำอะไรคะนี่”

“เปียร์”

คนตัวโตเท้าแขนกับหน้าขา เอียงหน้ามองดวงหน้าแดงระเรื่อ ดวงตาคู่สวยเป็นประกายวิบวับน่ามองกว่าก่อนหน้านี้มาก

“ดื่มแล้วหนามรู้สึกหิวหมน มีนๆ ร้อนแปลกๆ นี่ปกติไหมคะ”

นันทน์พินแตะฝ่ามือนุ่มลงที่หน้าขาของทีปกร แล้วเงยหน้าขึ้น มองจนผมยาวสลวยทิ้งตัวไปด้านหลัง และเพราะเงยหน้าเร็วเลยทำท่าจะหงายหลัง ดีที่ทีปกรคว้าแผ่นหลังนุ่มนิ่มเอาไว้ได้ทัน ลากเธอเข้ามาชิดต้นขา จนสัมผัสความอวบอ้อมของสองก้นอวบได้ถนัดถนี่

“อาการปกติ”

“จิ้นแพ้ใส่กรอกเหี่ยวๆ หรือเปล่า นี่หิวหนามเริ่มหนัก ตาเริ่มลลาย เห็นคุณที่มีสองคนแล้วคะ เอ๊ะ! ฝาแฝดใหม่ ทำไมหน้าตาดีแพ้กคู่แบบนี้”

เอ๋อ สองมือมาประกบดวงหน้าหล่อที่ก้มต่ำจ้องมองเธออยู่ ปากเข้มได้รูปอยู่ห่างจากดวงหน้าเธอนิดเดียว กลืนลมหายใจปนกลืนแอลกอฮอล์ดึงให้คนที่แขนงเผยปากนิดๆ หน้าแดงระเรื่ออย่างน่ารักนั้นดูเมามายหนักยิ่งขึ้น

“บอกผมก่อนว่าผมกับเมสซีและองตวน ใครหล่อกว่ากัน”

ยังคงหิ่งอยู่ไหม ไม่ใช่! แคร้รู้สึกว่ามีแฟร์มากกว่า

ทีปกรถามและตอบตนเองอย่างหนักแน่น คนในเอเชียโหวตให้เขาเป็นหนึ่งในหนุ่มหน้าตาดี ถึงไม่ได้อันดับหนึ่ง อย่างน้อยก็เป็นคนไทยคนเดียวที่ติดอันดับ ที่สำคัญเมสซีกับองตวนไม่ติดโพลอันดับหน้าตาดีด้วยซ้ำ

“มันก็ต้องคุณทีปของหนามสีคะ หล่อ...คนอะไรหน้าตาดี ขนตา
ยาว จมูกโด่ง”

คนพูดได้ปลายนี้อันไปตามดวงหน้าของเขา ทั้งหัวเราะคิกขบใจ
อาการแบบนี้ทำให้ทีปกรยก็ยิ้มพร้อมกระซิบบอกเบาๆ แสบซิดโบหู
น้อย

“แบบนี้เขาเรียกอาการเมาปกติ!”